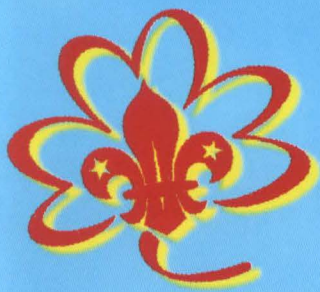

Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana

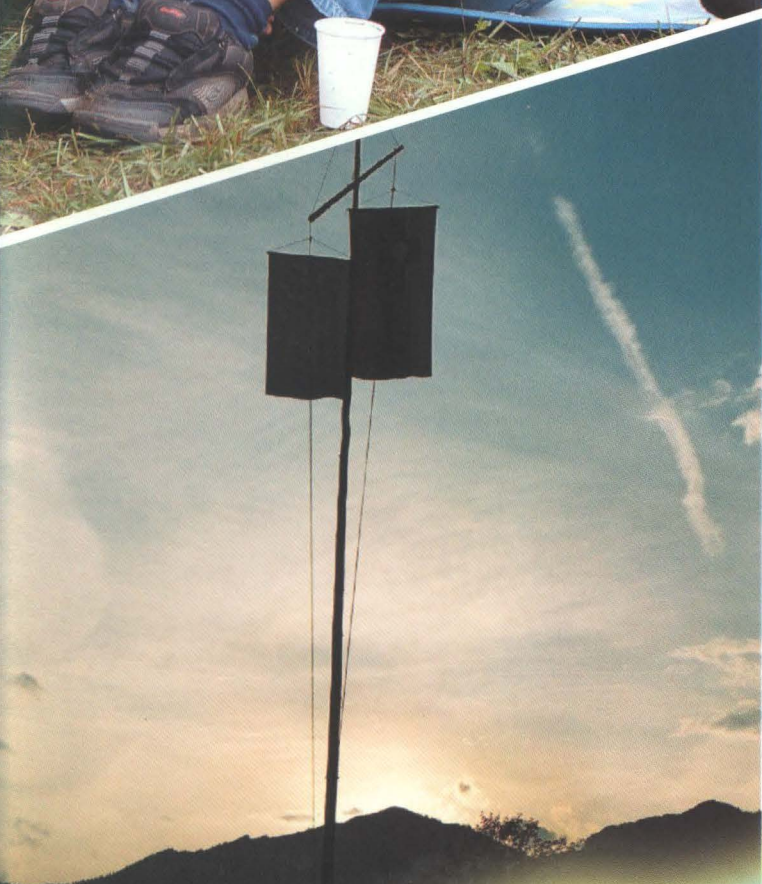
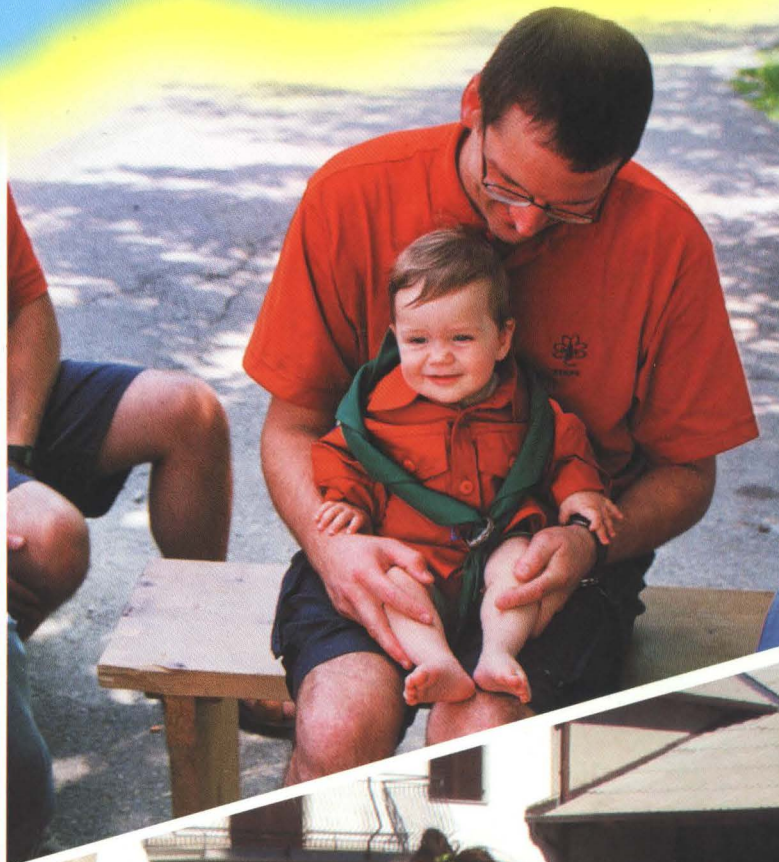

ZSKSS

Skavtič

Glasilo skavtinj in skavtov ZSKSS

Oktober 2003

Tabori

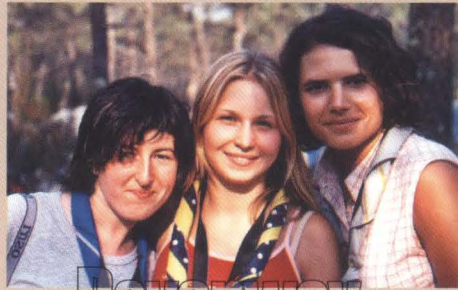
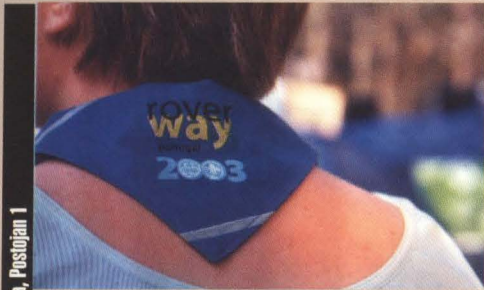

Foto: Korana Kovacević, Spretna uvernica, Postojan 1

Roverway

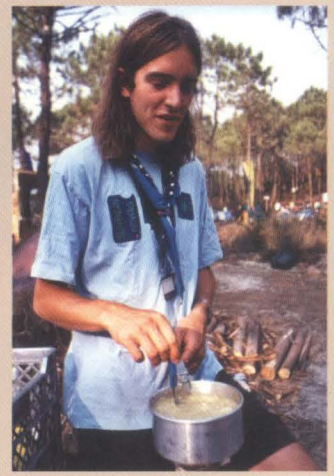

Foto: Matej Čermetič, Marjivni galebi, Brezovica 1; Tomaz Kurmansek, Navihani zrebiceci, Vir 1

TŠ Zdravljena

Foto: Gasper Furman, Vtrvajni merjasec, Lj. 4

Bum prijateljstva

Tu se morš zbuditi

Foto: Matej Čermetič, Marjivni galebi, Brezovica 1

Uvodnik

Kako čas hitro beži. Ni dolgo od tega, ko sem pisala uvodnik za junijsko številko Skavtiča, sedaj pa je pred vami že oktobrski. Res sem vesela, da tako pridno pišete. Le tako naprej.

Kot sem vam že v prejšnji številki omenila, smo se v uredništvu dogovorili, da je potrebno za članek, ki je daljši od ene strani, napisati kratek uvod, da bralec lahko na hitro preleti, kaj opisuje članek. V tej številki nam je to uspelo realizirati pri nekaterih člankih. Za naprej pa upam, da bo to postalo navada. Dobrodošlo bi bil tudi, da kdaj napišete kakšen članek, ki ne samo poroča o vaših dogodkih, ampak ima tudi praktične nasvete oz. izobraževalno vsebino. Žal strani, kjer bi bili napisani naj dogodki v obliki SMS-a, ni, ker je prišlo samo eno sporočilo, ki pa si ga lahko preberete v rubriki Zgodilo se je. Pa nič zato, pomembno je to, da vi veste, kateri je bil za vas najlepši skavtski dogodek v tem poletju. Nekaterih rubrik v tej številki ni, ker dogovorjeni članki niso prispeli na naš naslov. Na strani obvestil lahko najdete tudi kratko anketo o Skavtiču, za katero vas prosim, da jo izpolnite v čim večjem številu. Novo je tudi pregled dogodkov, ki se bodo zgodili do decembra. Torej, če želiš, da bi bil vaš

dogodek tudi objavljen v tej razpredelnici, nam pošlji SMS ali e-mail KAJ, KDAJ IN KJE se bo dogajal vaš dogodek. Za vas pa imam še eno veselo novico. Iz tajništva so nam sporočili, da je financ dovolj in da mirne duše lahko izide še **DECEMBRSKI SKAVTIČ**. Upam, da bo tudi vas ta novica tako razveselila, kot je mene. **Zimska številka bo torej izšla okrog 15. decembra.**

Obeta pa se še ena novost. V prihodnjem skavtskem letu, naj bi uredništvo postavilo tudi **internetno stran za Skavtiča**. Tu boste lahko našli Skavtič v elektronski obliki, ki bo v celoti dopolnjen z članki. Naj to stvar nekoliko pojasnim. Ker je prispevkov čedalje več in vseh ne moremo spraviti na papir oz. so nekateri tudi predolgi, smo se odločili, da bomo v Skavtiču objavili samo uvod, ostalo pa si boste lahko pogledali na internetu. Seveda, kdor bo imel željo. Tako bomo lahko objavili vse članke.

**ROK ZA ODDAJO
ČLANKOV JE 15.11.**

Da pa ne bom preveč dolgovezila, vam samo še zaželim **lep in uspešen začetek skavtskega in šolskega leta ter naj vas spremlja Božja roka.**

Vaša urednica
**Darja Stele, Vsestranska
sova, Komenda 1**

Kazalo

- 3 **VOLČIČI IN VOLKULJICE**
 - Zvezdni utrinki
 - Poletni tabori
 - Kajina spretnost
- 6 **IZVIDNIKI IN VODNICE**
 - TZV
 - Poletni tabori
 - Skavtski carpe diem
- 9 **POPTNIKI IN POPOTNICE**
 - Kredstavitev klana Grosuplje 1 in Zreče 1
 - Tu se mor's zbuditi
 - Naš tabor 2003
- 13 **VODITELJI IN VODITELJICE**
 - Delegiranje ali kako si olajšati delo
 - Literatura za voditelje
 - Sprejem novincev v SKVO
- 17 **ODRASLI SKAVTI**
 - Koliko lepih trenutkov ima lahko en mesec
 - Tabor Ježev in vzemi si čas
 - Tudi mi širimo obzorja
- 21 **MEDNARODNI ODNOSI**
 - Roverway
- 23 **INTERVJUJI IN ANKETE**
 - Klepet s francoskimi skavtinjami
- 24 **ZGODILO SE JE**
 - Taborna šola
 - Bum prijateljstva
 - Ujemi me

...

ZSKSS

Časopis skavtič izdaja
Združenje slovenskih
katoliških skavtinj in
skavtov

ZSKSS

Zrinjskega 9, SI-1000, Ljubljana
Tel.: 01433 21 30

Glavna urednica:
Darja Stele

Uredniški odbor: **Mica
Kovačič, Monika Kovačič,
Polona Jarc, Bogdan
Magajna, Maja Bertoncelj,
Karolina Vrtačnik, Ester
Srdarev, Darja Stele, Katarina
Demšar, Tomaž Kurmanšek,
Simona Jeretina, Martina
Volčini, Ana Močnik,
Damjana Kern**

Lektoriranje: **Tjaša Petkovšek,
Damjana Kern, Simona
Jeretina**

Tehnični urednik:
Tomaž Kurmanšek

Tisk: **Tiskarna Povše**

Epošta: **skavtic@skavt.net**

Internet:
http://skavtic.skavt.net

Tvoje pohvale, kritike, pripombe
in predloge sprejemamo na
e-naslov in na naslov ZSKSS.
Veselimo se tvojega odziva
- tudi zaradi njega lahko Skavtič
postane boljši.

Naklada: 3600 izvodov

SPOZNAVAJMO DŽUNGLO

Ko me starši pri vpisu svojega otroka k volčičem in volkuljicam sprašujejo, kaj pravzaprav delamo med letom, kako potekajo naša srečanja, jim običajno najprej spregovorim o džungli in o Mavgliju. Seveda se tako življenjsko okolje vsem brez izjeme zdi nekaj čudovitega in zelo primerne za otroke. In to tudi drži. Toda če nekoliko bolj pomislimo na to, kaj pravzaprav džungla je, lahko ugotovimo, da to ni le eksotičen, pač pa zelo nevaren kraj, kjer človeku pretijo vsakovrstne nevarnosti. V džungli gre za to, ali bo človek preživel ali ne. Preživi pa samo tisti, ki džunglo pozna.

Ko se je ustanovitelj skvtov Baden-Powell kot angleški častnik prebijal skozi gosto indijsko džunglo, se je tega dobro zavedal. Izkušnja ga je izučila in mu dala življenjske modrosti. Ko je začel zbirati okoli sebe mladino, da bi ji posredoval, kar ga je življenje naučilo, ni imel v mislih samo tega, kako bodo ti otroci uživali v naravi in se imeli lepo v skupnosti mladih sovrstnikov, pač pa, kako bodo v življenju preživel in našli smisel. Nekateri izmed otrok so bili sami, brez družine in brez smisla v življenju. Drugi so se potepali po cestah. Baden-Powell je dobro vedel, da bodo taki otroci težko preživel v divjem svetu. Kako jim pomagati, da bodo lahko polni upanja v življenju šli naprej? Odgovor je Baden-Powell našel v skavtstvu. Napačno bi bilo misliti, da so danes okoliščine drugačne. Samota je v današnjem svetu za mlade, kot tudi za odrasle, velik problem. Vsak človek, starejši ali mlajši, se sprašuje o smislu življenja. Nasilja je veliko. Družina je in bo vedno glavni dejavnik pri odraščanju otrok. Ni pa edini. Skvti se trudimo odgovoriti na vprašnje, kako preživeti v današnjem svetu, ki je poln nevarnosti kot sama džungla. Samota, nesmisel življenja, nasilje med mladostniki in odraslimi. Ali niso to prave zveri današnjega sveta? Velika mesta, metropole – kaj niso to prave džungle, v katerih mora človek preživeti? Pomembno je torej, da današnji svet poznamo. Bolj ga bomo poznali, bolj se bomo znali izogibati pretečim nevarnostim. Pomembno je tudi, kako spoznavamo ta svet: skvti želimo in se trudimo, da bi ga spoznavali skupaj in ne vsak zase v svojem kotičku. Skupnost nam daje neko življenjsko gotovost in nam posreduje bogastvo izkušnje drugih skvtov. Pri vodenju se voditelji ne opiramo samo na lastno izkušnjo, ampak tudi na izkušnjo sovoditeljev in voditeljev drugih stegov.

Zaupamo pa tudi v božjo previdnost, za katero smo prepričani, da nas nikoli ne pusti samih, in zgledu našega ustanovitelja sira lorda Baden-Powella, za katerega je vera v Boga bila ena od glavnih razsežnosti skavtstva. Kaj pa notranji svet človeka? Tudi ta svet je podoben džungli, sploh pri mladostnikih. V krščanski tradiciji je ta notranji svet še bolj pomemben kot zunanji svet. Zato ga je pomembno poznati. Psihologija si prizadeva, da bi nam razkrila zapletenost človekovega duševnega sveta, duhovnost pa človekovega duhovnega sveta. To pomeni: ne zgolj iz vidika človekovih čustev in misli, ampak tudi iz vidika božje prisotnosti. Bog je prisoten med nami, človeka pozna, zanj skrbi, se ga veseli. Človek je ustvarjen po božji podobi. Duhovni svet običajno doživljamo kot nekaj nepoznanega, kot neki tabu, ki nas obenem privlači in straši. Samo v božji luči lahko damo svojemu življenju pozitivni in odrešujoči smisel. Zato je zelo pomembno, da pri skvtih ta svet spoznavamo, da nam ni tuj, da se ga ne bojimo; pomembno je, da nam duhovnost postaja vedno bolj domača. Duhovni svet lahko spoznavamo samo preko molitve, ki pomeni živ odnos z Gospodom. Idealno bi bilo, če bi dosegli tako stopnjo duhovnosti, da bi že samo delo bilo molitev in molitev delo. Idealno bi bilo, če bi zrenje narave, vsakdanje dobro delo, služenje ipd. bilo obenem že molitev. Toda to duhovno popolnost nam da lahko edinole Bog. Če se sami imamo za popolne, že podležemo skušnjavi prevzetnosti. Zato je zelo modro, da si tudi pri skvtih vzamemo čas za molitev, čas za duhovne stvari. Duhovni svet, ki se nam sprva zdi prava džungla, mora postati vedno bolj domač svet: džungla, v kateri se počutimo kot doma. In odkrili bomo, da je to naš pravi dom. Pred nami je novo skavtsko leto. Naj bo molitev tisto duhovno dejane, ki bo spremljalo vsa naša srečanja, vse naše izhode in še posebej poletne tabore. Mesec oktober je še posebej posvečen molitvi rožnega venca. Kdor rožnega venca ne pozna, ga gotovo tudi težko moli. Toda skvt je že po definiciji spoznavalec: tisti ki odkriva, spoznava. Ne zamudimo torej priložnosti, da bi v oktobru spoznali ne samo, kako se rožni venec moli, ampak tudi kako globok pomen ima ta molitev v krščanskem izročilu.

p. David Bresciani

Zvezdni utrinki počitniških dni

VOLČJI TABOR - DAVČA 2003

Foto: Helena Murgelj, Novo mesto 1

Konec julija so nas starši pripeljali na Davčo, kjer smo imeli volčiči poletni tabor. Razdelili smo se po gručah, pripravljali za ogenj in jambor, dvigali zastavo, pospravljali in se igrali. Vse to mi je bilo zelo všeč. V moji gruči so bili: Jani, Luka R., Sara J. in Katarina B. Vsaka gruča je imela svoje zadolžitve. Naše delo so voditelji ocenjevali. Bili smo zadovoljni, saj smo bili prvi med vsemi gručami. Skupaj smo sestavili našo himno in geslo za naš bunker. V nedeljo zvečer so nam ob ognju voditelji podelili skrivna imena. Všeč mi je bilo, ko smo se podili za zlobnimi silami. Zlobne sile so igrali starejši skavti. Ker smo mi mlajši in hitrejši, smo vse ujeli. Vsak dan smo poslušali zgodbo o Frančišku Asiškem. Ta zgodba prikazuje Frančiškovo življenje in njegovo delo. Na taboru smo imeli tudi skrivne prijatelje. Skrivni prijatelj si tistemu, do katerega si bolj prijazen, mu pošiljaš pošto, si veliko z njim, ... in še marsikaj drugega. Jaz sem bila skrivna prijateljica Gašperju, Mami R (voditeljici), Ireneju in Anji. Vsem sem pošiljala veliko pošte. Všeč mi je bilo, da smo se veliko družili, se zabavali pa tudi to, da sta bila red in disciplina. Na taboru sem se imela zelo lepo in že zdaj se veselim naslednjega.

Maruša Horvat, Veličastna palica, Ljubljana 1

PRVI TABOR

Letos smo imeli pravi tabor. Na njem smo bili od klana pa do najmlajših, ki se nam bodo še pridružili. Doživeli smo vse od pikov, strahu, sušenja oblek in šotorov ...; straža je ogenj branila kar s šotorko. Tabor pa je bil najboljši, ker je bil naš prvi.

Melita Štrukelj, Skrbna raca, Škocjan - Turjak 1

POLETNI TABOR V VASI OB KRIVEM DREVESU

Volčiči in volkuljice homškega Krdela mavričnih kožuščkov smo med letošnjimi počitnicami postali pravi Indijanci in Indijanke plemena Čipevcev, ki domuje v vasi Ob Krivem Drevesu (beri: v Šmiklavžu nad Laškim). V tednu, polnem razigranih dogodivščin, veselja in skavtskega navdušenja, smo spoznavali vsakdanje življenje v indijanskem plemenu in delo Friderika Barage, velikega slovenskega misijonarja med Indijanci v Severni Ameriki. Pod vročim poletnim soncem smo izdelovali perjanice, indijanska oblačila, torbice, nakit, glasbila, glinene umetnine, loke, puščice in s

skupnimi močmi, dobro voljo ter iznajdljivostjo uspešno reševali zanke in uganke na naših potepanjih po širni preriji. Tako smo našli Malega kamna, ki se je izgubil v temni noči, iz rok Abenakov rešili totem, se osvežili v reki Texcoco, tekmovali na športnih igrah Tatanka in Tadebela lopatka, medse sprejeli mojstrice iz plemena Čičimekov, ob večerih peli in plesali ob tabornem ognju ter se sladkali s pečenimi prerijskimi kumarami in kaktusom. Ob številnih aktivnostih smo se učili strpnosti, hvaležnosti in pozornosti. In naša ugotovitev po tednu dni med Čipevci: velika in skrivnostna je prerija!

Poletni tabor smo zaključili s sv. mašo in obljubami, veselje indijanskega tedna pa ponesli tudi v naše slovenske vasi v okolici Homca. Zato le dobro prisluhnite, morda boste zaslišali kakšen odmev glasnega indijanskega pozdrava: O-a-le-le, a-le-le-čiki-tonga ...

Simona Jeretina, Vztrajna kobra, (na tem taboru poznana kot Mavrična strela), Homec 1

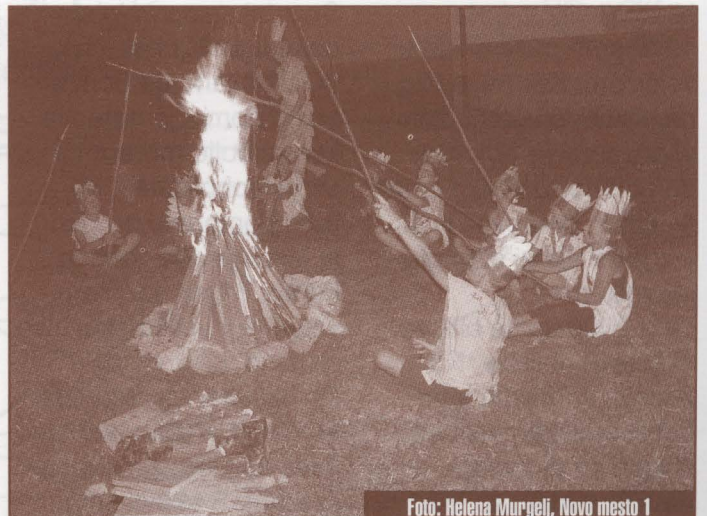

Foto: Helena Murgelj, Novo mesto 1

POMLADOVANJE 2003

V petek, 31. 5. 2003, ob 17.00 uri smo se zbrali pred dobreljsko šolo. Odšli smo na igrišče pod šolo. Iskali smo listke z imeni. Dali smo se v skupine. Dobili smo naloge ter zemljevid. Odšli smo po poti proti kraju Batuje. Ko smo prišli na travnik v Batujah, smo začeli postavljati šotore. Ko so bili vsi postavljeni, je bila večerja, potem pa še taborni ogenj. Ob njem smo peli in se igrali. Naslednji dan smo odšli do jezera Vogršček. Med potjo je bilo še kar zanimivo. Pri Vogrščku je bilo kosilo, nato pa smo se odšli kopat v Vogršček. Vsak volčič je moral imeti "rokavčke". Ko smo se nakopali, smo odšli nazaj v tabor. Vsi utrujeni smo prišli v tabor, kjer nas je čakala večerja. Potem smo imeli taborni ogenj, kjer smo peli in se igrali družabne igre ter pregledovali točke, ki jih je dosegla vsaka skupina. Zvečer smo vsi sladko zaspali.

Naslednji dan pa je bila nedelja. Skavti smo pospravili šotore in opremo. Na obisk so prišli naši starši. Dokončali smo igre s pomočjo staršev. Potem je bila sveta maša na žgočem soncu. Voditelji so razglasili zmagovalce ter uvrstitve. Zmagovalci so za nagrado dobili veliko lubenico. Po končani maši je bilo skupno kosilo v travi. Po kosilu so nekateri klepetali. Nato smo se vsi odpravili domov, nekateri premočeni od "špricanja" z vodo pri "štirni". Pomladovanje je bilo zelo zanimivo.

Andraž Kete, Ajdovščina - Šturje 1

BILA SEM VOLKULJICA

Rada bi vam povedala svojo zgodbo o tem, kako je bilo, ko sem bila volkuljica. Leta 1999 sem prvič prišla k volčičem. Ker mi je bilo na prvem srečanju zelo všeč, sem se odločila, da ostanem. Veliko smo se igrali, prepevali in šli v zgodbi skozi džunglo z Mavglujem.

Leta 2000 so se bližale skavtske obljube. Na zadnjih srečanjih smo dobili besedilo obljube, ki smo se je morali naučiti. Kmalu so bile

obljube. Niso je dajali samo volčiči, ampak tudi izvidniki in popotniki.

Še zdaj se spominjam besedila obljube:

»Obljubljam, da bom z božjo pomočjo naredila kar najbolje morem za svoje poboljšanje, da bom pomagala drugim in izpolnjevala zakona krdela.« Tisti dan sem vstopila v veliko skavtsko družino.

Po obljubah so bila spet srečanja. Vsako leto smo imeli obljube, zimovanje in tabor. S skavti sem

bila na treh zimovanjih in treh taborih. Poleg tega smo imeli tudi prehode. Takrat smo najstarejše volčiče predali izvidnikom. Kot sem že rekla, smo se veliko igrali. Igre sta pripravljala Bagira in Kaja. Vedno so bile zanimive in včasih povezane tudi z zgodbo. Včasih smo dobili tudi nagrado. Akela je bila vodja krdela, Balu pa je poskrbel za katehezo. Poleg tega smo imeli še druge voditelje: Čila, Rakšo, Mesuo, Sivo sestro, ... Naše geslo je bilo **KAR NAJBOLJE**. Vzklikali smo ga pred vsako igro. Včasih smo ga morali tiho in enotno izreči, včasih pa zakričati na vse grlo. Če nam ni uspelo enotno ali pa smo bili premalo glasni, smo morali ponavljati. Bagira je vodila tudi delavnice, v katerih smo izdelovali razne izdelke. Letos za pusta smo izdelali lepe maske iz papirja (volkca), ki smo jih lahko imeli za pusta.

Čas pa je zelo hitro tekkel

in se ni niti za minuto ustavil. Na zadnjem taboru nam je Akela povedala, da bomo imeli prehode. Prehode naj bi imelo osem volčičev, vendar dveh ni bilo na taboru. Med temi sem bila tudi jaz. Prehodi so bili predzadnji dan tabora. Popoldne smo imeli razne preizkuse, ki smo jih morali opraviti, da smo lahko odšli k izvidnikom. Nazadnje je vsak dobil majceno darilce in knjižico, v katero so voditelji in volčiči napisali popotnico k izvidnikom. Potem so nas ugrabili izvidniki, ki so bili na taboru Indijanci. Zgrabili so nas in nas odpeljali. Kar se je dogajalo potem, je druga zanimiva zgodba, ki jo bom napisala kdaj drugič. Pri volčičih mi je bilo zelo lepo, saj sem se naučila veliko novih in poučnih stvari za življenje. To je torej moja zgodba o tem, kako je bilo, ko sem bila volkuljica.

Anja Vouk, Celje 1

Rešitev nagradnega kupončka iz prejšnje številke Skavtiča:

Noge, ki ne delajo šuma, oči, ki vidijo v temi, ušesa, ki slišijo vetrove v njihovih brlogih, in ostri beli zobje.

Bagirine šape so se pomešale med pravilne rešitve in izžrebale

ANO LESKOVAR iz Žirovnice,

ki bo po pošti prejela džungelsko presenečenje.

ČILOVO SPOROČILO

Draga volčič in volkuljica!

V džunglo je prišla jesen. Volkovi se zbirajo v svojih brlogih. Nekateri so se že odpravili na prve jesenske love, medse so sprejeli mladiče. Še nekajkrat bo vzšla luna in krdelo se bo zbralo tudi na Skali posveta.

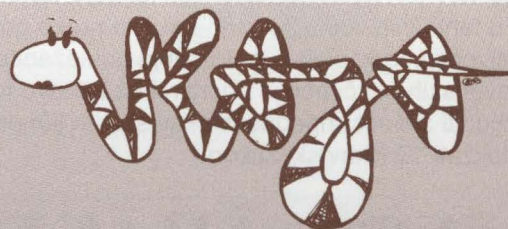
O vseh jesenskih dogodkih bi rad pisal v prihodnji številki Skavtiča. Ker pa je slovenska džungla prevelika, da bi sam napisal poročila o vseh krdelih, te prosim za pomoč.

In sicer: na list papirja napiši nekaj besed o tem, kaj vse se dogaja v teh jesenskih dneh v tvojem krdelu. Lahko narišeš tudi risbico o prvem lovu, srečanju ... Svoj izdelek pošlji Skavtiču! Vsa poročila bodo objavljena, s svojimi kremplji pa bom izžrebal tudi volčiča ali volkuljico, ki bo po pošti prejel/a džungelsko nagrado. Ne pozabi pripisati svojega naslova!

HVALA za pomoč in DOBER LOV!

Tvoj Čil

KAJINA SPRETNOST

KO TE ZBODE IKI

Potrebuješ:

- ☞ DAS maso (485 g)
- ☞ akrilne barve (črno, rumeno)
- ☞ čopič
- ☞ vodo (za močenje mase med oblikovanjem, da se ne suši prehitro)
- ☞ časopisni papir za podlago

Maso pregneti in oblikuj kroglo. Z ene strani okroglo oblikuj v smrček, s konico čopiča izdolbi oči. Ne pozabi narediti tudi štirih tačk. Z druge strani s konico čopiča naredi luknje za svinčnike, ki naj bodo globoke približno 2 cm. Razmik med njimi naj bo 1,5 cm.

Naslednji dan, ko se bo Iki dobro posušil, se loti še barvanja.

;-) Pravi ježevec bo Iki postal šele, ko boš v luknje vstavil svinčnike. Konice naj ne bodo obrnjene navzven, da se res ne zbodeš.

KROGLA

GLINA

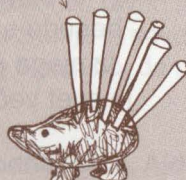

SMRČEK

TAČKE

SVINČNIKI

JESENSKO SONČENJE NA VEJNGANGI

Pobarvaj Mavglija in Baluja, ki na reki Vejngangi lovita zadnje sončne žarke v jesenski džungli!

Avtor: Martina Volčini,
Skrbna lastovica,
Homec 1

Narisala: Ana Močnik, Bojevita kobra, Homec 1

TZV

2003

Tečaj za vodnike je namenjen tistim IV, ki bodo v prihodnjem skavtskem letu v svojem vodu opravljali funkcijo vodnika, pa s tem delom še nimajo izkušenj oz. jim znanja za uspešno vodenje še primanjkuje. V tednu do 16. do 22. avgusta so se na treh tabornih prostorih prvič odvijali kar

trije TZV-ji. 17 programskih voditeljev, 2 duhovna asistenta in 6 tehničnih voditeljev se je trudilo preko poučnih tem, aktivnosti, iger, pesmi in druženja udeležence iz 38 slovenskih čet čimbolje pripraviti na njihovo funkcijo, v njih vzbuditi zavest pripadnosti skavstvu in jim preko katehez približati 10. skavtski zakon.

TZV - ŠMARTNO OB DRETI

Foto: Peter Medvešček, Zanesljivi kozorog, Ajdovščina-Šturje 1

»Tudi skavtu se ob vseh plemenitih in vzvišenih prizadevanjih primeri, da zapade v težave. V takih situacijah je najbolje iti nekoliko zase in si oddahniti od težav. Zakleniti vrata svoje sobe in po potrebi - če je mama pred vrati le preglasna - tudi žvižgati in peti. Po potrebi ob spremljavi kake močnejše glasbe. Prej ko slej se tudi težave - in tisti, ki jih ustvarjajo - tako umirijo.«

Takih in podobnih »resnic« nas je na TZV-ju v Šmartnem ob Dreti hotel naučiti zlobni Cefuzij, ki se je trudil, da bi udeležence tabora preusmeril na napačno pot. Hotel nam je prepričati, da bi kot skavtonavti prišli do jedra skavstva. Potikal nam je nenavadno čudna sporočila in s svojo zlobo ter s svojimi malimi rdečimi

podaniki čakal, da bomo podlegli skušnjavam, ki nam jih je nastavljal. Vendar pa se mi nismo dali! S pomočjo Mojzesa, ki nam je delal družbo skozi cel TZV, smo v teku taborjenja uspeli priti do jedra skavstva. Ja, samo pot nikakor ni bila lahka!!! On, ne ... Treba je bilo kar precej truda, iznajdljivost ter dela, da smo prišli do jedra. Kako naj bi vedeli, kako in kje iskati jedro, če niti ne bi vedeli, kaj pomeni biti skavt, kaj je to vodnik, kakšne so njegove naloge in odgovornosti ... Potrebno je bilo spoznati kar precej stvari in o njih smo se učili preko iger, raznih aktivnosti (od izdelave zaščite šotorov pred napadom kakšnih čudnih bitij iz veselja do kviza o simbolih skavstva) in včasih tudi preko ... hm, dolgočasnih predavanj voditeljev. Seveda pa smo morali za doseg jedra tudi doživeti skavstvo. Pot preživetja z vso količino preizkušenj in zabave, pa potep, kamor smo poslali nekaj odprav skavtonavtov, da preverijo, koliko skavtskega duha je zunaj tabora in potovanje do jedra z zavezanimi vezalkami. Uff ... preizkušnje so se kar silile pred nas, da smo se jih lotili in premagali! In ni čudno, da nas je iskanje jedra kar precej utrudilo. Nekateri so bili deležni celo poškodb - glavoboli, zvin noge ... tudi brca v rezilo noža je prinesla svoje posledice. Pa smo vsi preživeli. Tudi do jedra smo uspeli priti. Očitno smo se dovolj dobro borili proti zlobnim silam, ki so prežale na nas, ter spoznali dovolj novih reči o skavstvu, si nabrali novih izkušenj ter norih spominov, da smo prišli do cilja. Zdaj, ko je jedro najdeno in TZV zaključen, pa bo treba novo znanje prenesti v vsakdanje življenje in v življenje stega, čete, voda. Za to se pa mora truditi vsak zase, vsak v svojem vodu in vsak na svoji poti.

Nataša Kovačič, Čuteča čebela, Škofljica 1

BREZ NASLOVA

Besed ne more vpeti v stih,
zaman srce mu šepeta.
Ves svet za njega nem je, tih
in misel je osamljena.

Skoz okno gleda noč in dan,
a zunaj zanj je le tema.
S pogledom hrepeni iskaje
nabrežij smisla pravega.
Naenkrat skozi to temo
počasi se zaskri svetloba.
Se črno razsvetli nebo,
zbledi sveta tega grenkoba.

Na nebu, glej, Amor se smeje,
besede same grejo v stih.
Iz njega pa ljubezen veje
in svet več nem ni in ne tih.

Barbare Kopač, Homec1

'S SRCEM POD TUŠ' ali bolj po domače: TZV - PODGOZD PRI ŽUŽEBERKU

Tak napis je pozdravil izvidnike in vodnice ob prihodu na taborni prostor ob Krki pod vasjo Podgozd in najbrž si je skoraj vsak postavil vprašanje, kaj naj bi to pomenilo. Sprva smo samo od daleč opazovali drug drugega in iskali kakšen poznan obraz, a smo preko spoznavnih iger počasi začeli navezovati stike in do večera smo bili že vsi nekako domači, le imena so nam še malo povzročala probleme.

Če je bil prvi dan bolj spoznavno in tehnično naravnano, pa smo od drugega dne naprej odkrivali teme, ki so za bodoče vodnike še kako pomembne. Voditelji smo se

Foto: Žiga Nastran, aktini mpravljinec, ŠK.Loka 1

trudili, da bi na čimbolj zanimiv način, preko raznih iger in dela po skupinah oziroma vodih, izvidnikom in vodnicam posredovali svoje znanje in izkušnje. Vsak dan sproti smo skupaj tudi odkrivali pomen naslova tabora 'S srcem pod tuš', ki nam je sporočal, da se vse dobro ali slabo začne v našem srcu in nas spodbujal k izpolnjevanju 10. skavtskega zakona – zakona čistosti v mislih, besedah in dejanjih. Kot pravi izvidniki smo na taboru preizkušali tudi svoje kuharske sposobnosti, stražili, imeli veliko igro, se odpravili na potep in prespali pod milim nebom. Vzdušje na taboru je bilo iz dneva v dan boljše in še posebej potep nas je bolj povezal med sabo. Seveda ne smemo pozabiti na vsakodnevno ohlajanje v Krki, vožnje s čolnom, ustvarjanje človeških piramid na 100 in 1 način, večere ob ognju s harmoniko in tolkalskim triom, večerno telovadbo po pisku tišine ter na žgoče sonce, ki je prispevalo k dobri volji in k temu, da se je posušilo skoraj vse blato na poti preživetja.

Skozi teden se je ves čas nekaj dogajalo, zato so nam dnevi hitro minevali in vedno pride konec ravno takrat, ko je najlepše. Poslovili smo se polni znanja in navdušenja, z naslovi novih prijateljev v rokah in z obljubo, da se še kaj slišimo in vidimo.

Karmen Ferjančič, Razsodna lisica, Ajd.-Šturje 1

TZV: BAJER PRI SEMIČU

Če kupiš 25 kg čevapčičev in 300 štruc kruha, imaš lahko kar lep piknik.

In kakšno zvezo ima to s TZV-jem 2003 pri Bajerju v bližini Semiča, nedorečenih kilometrov južneje (mah, saj smer ni važna, ker se ne znamo orientirati po Severnici ... kompas pa ne kažejo prav) od Novega mesta, v bližini ciganskih plemen, ki bosonoga tekajo okoli in izmikajo, pravzaprav samo premikajo stvari, ki se jih dejansko ne tičejo, po klancu gor in dol?

Ne vem! Vem pa, da v novo balirko JOHN DERE lahko vtakneš 10 km najlonske vrvi, za katero plačaš borih 7000 SIT v Dobravljah v kmečki zadrugi in lahko v eni uri zbaliraš 90 bal (teža 75 kg, cena 27 SIT/kg).

In kaj ima to zveze z blatniki mojega motorja oziroma s TZV-jem 2003 pri Bajerju (saj vemo kje), kjer se je od 16. pa do 22. avgusta potikalo (poleg že omenjenih bosonogcev) še 37 nadebudnih skavtinj in skavtov, da bi se naučili novih stvari, ki jim bodo koristile v naslednjih letih, ko bodo vodili svoje vode po slovenskih četah? Ma sej sploh ni važno! Gospodična Nasovška iz majhne vasice blizu Komende (sicer pa vprašajte, kje živijo Kernove deklice, pa vam bo vsak v Sloveniji znal pomagati - preverjeno v Novem mestu, Ajdovščini, Ljubljani, Železnikih, Beltincih). Skratka, ta gospodična je imela idejo, naj bi jaz in še jaz napisala nekaj o TZV (saj veste o katerem in kje se je odvijal, nooo!). In nastalo je tole!

Nekaj dejstev: 45 ljudi; 13 šotorov; 17 m jambor; podest na višini 2,75 m; 3.25 km porabljene vrvi; 5 m³ popite vode; premični oltar; premični križ; pol maše zunaj, pol pod šotorom; ukradena zastava (čestitke Homcu); 7 voditeljev; 2 tehnična; veliko delavnic; ime tabora: OLIMP (zaradi grških bogov); sladoled je bil stopljen; AZIMUT JE BIL NAPISAN PRAV!!!!; blatna proga preživetja; miss Pig's land; DIESEL; IV se ne znajo orientirat brez kompasa (sramota za četovodje?!?); pumpanje; kurjenje brez dovoljenja; voda ODLIČNA; smuka je bila OOOODLIČNA; v okolici ni niti enega samega kontejnerja; ko gredo IV na hike, pusti Hiške spati do 8:30, sicer boš zezan, stlačen v prtljažnik in odpeljan neznan; Monika ima srečo, da je Gvido njen sodirektor; torta presenečenja; ribe; Mjrna bwdi!; Si že priden, si, zdej pej mjiren bwdi!; SAMU ŠANKRT!; driskič je legenda; BX je kočija in je tudi LEGENDA in vsi HIKE-VODNIKI so tudi LEGENDE; Če pa boste tiho, boste slišali travo rasti!

Drugače bi pa pozdravil še Džonija Diesla iz Zreč, Jero, ki se je trudila z obljubo, vendar ji ni uspelo (trgovine so krive), Robija s Koroške 2 pa Mirjo pa Nušo, ki zgleda enako kot Mirja, pa vse, ki poznajo kakšne velike temne očke, pa Blaža iz Beltincev pa vse, ki so nosili rutke po

Foto: Borut Batista, Sokol domišljavec, Postojna 1

taboru, pa še vse, katerim smo pojedli sladkarije, pa tudi Mitjo kuharja in Karli kuharico pa še Damjana (hehe tuki pa je tipkano in ne boš mogel razbrati, kakšna je moja osebnost!!!!), pa Majdo, ki ne mara pumpanja, pa tudi vse voditelje, ki se ne strinjajo z disciplino na TZV-ju, in jih obenem vabiva za voditelje na naslednji TZV, da bodo skrbeli za disciplino, pa Janeza, ki ima zelo dober fotoaparata, pa našo Darijo, ki je imela na TZV-ju rojstni dan, pa tudi Andreja, voditelja noviciata iz Homca, ki še vedno vztraja na svojem bregu, in tudi Primoža iz NM

Foto: Borut Batista, Sokol domišljavec, Postojna 1

(ki se prodaja v Komendo!), ki me je silil jesti okusne piškote, pa Luka in ostale, ki ste po taboru hodili bos, in seveda še vse vode: Pujsike, Zajčice, Muhe enodnevnice, Merjasce, Lisice, Gliste, Črve in še Podvodniiii konjiiii. Res ste prijazni, da me pozdravljate nazaj!

Napisala ter grafično opremila: LEV H & SOKOL H

PS: Če sva koga pozabila okregati, očrniti, opomniti, pozdraviti, povabiti ..., se močno opravičujeva. Naslov je v uredništvu. Piši, naslednjič te bomo omenili 2x.

Dragi bratje skavti/sestre skavtinje!
Upam si ugibati, da se je v vaši sredi našel kdo, ki čisto vsega zapisanega v člankih o TZV-jih ni dovolj dobro doumel. Naj vam povem, da vsak stavek v teh prispevkih v sebi skriva neprecenljivo bogastvo za tiste, ki so bili tečajev udeleženi. Ravno zato srce ni dovolilo pretirano

posegati v umetniško svobodo ustvarjalcev.

V kolikor imaš, dragi bralec, opisane probleme tudi ti, predlagam, da stopiš do katerega od udeležencev TZV 2003, in skupaj razvozlasta nejasnosti. Pa še prijetno bo, zagotavljam!

(malo daljša opomba urednice IV strani)

Kdo bi si mislil, dragi mladi prijatelji, da znate nekateri svoje misli in občutja zlagati tudi v verze. Zelo sem bil vesel pesmic Barbare Kopač, Odločne piranje s Homca 1,

ki tokrat bogatijo naše strani v Skavtiču. Naj bodo vzpodbuda vsem, ki iz neznanega vzroka še vedno ne zberete poguma in se mi oglasite s kakšnim prispevkom.

Francelj

SKAVTSKI CARPE DIEM

Skavt ne poizveduje, kar vedeti je greh,
on uživa, njegovega življenja pol je smeh.
Voljno pretrpi vse hudo,
vedoč, da nekoč že bolje bo.

Ve, da čas beži,
da ne sme izgubljati zaman besedi.
Zato uživa življenje, kolikor se da,
vsak dan, do dneva zadnjega.

V njem je upanje, je vera,
njemu se nikoli svet ne podira.
Nikoli ni žalosten ali sam,
ker ne čaka na jutrišnji, uživa današnji dan.

POLETNI TABOR ČETE ZMAJEVA KRI

Tabori so za nami in nekaj misli smo zbrali skupaj! Stegovodja in nekdanja voditeljica čete Zmajeva kri iz Zagorja 1, Tina Sajovic, je tabor opisala takole:

Pozdravljeni! Moje ime je Antonio in moje prijatelje sem letos julija popeljal po rimskem cesarstvu. Ker pa vem, da ste imeli zgodovine že dovolj v šoli, ti bom rajši malo povedal, kako so se izvidniki in vodnice imeli na taboru, a prav?

No, takole je bilo. Tabor so si postavili v Šmihelu pri Žužemberku ob reku Krki, ki je predstavljala pravo rimsko kopališče in za katero ni potrebno reči, da je bila ob koncu dneva za odtenek temnejša. Vodi mišk, koal, orlov in

bobrov so poleg tistih klasičnih zadev, ki spadajo na tabor (kuhanje, nabiranje dračja, pospravljanje šotorov ...), imeli tudi veliko igro, s pomočjo katere so postali državljani Rima. Odšli so na pohod po rimskem imperiju in kot pravi legionarji niso osvojili le novih ozemelj, ampak tudi srca ljudi, ko so jim pomagali pri raznih opravilih. S tem so si hkrati prislužili prenočišče.

A kot vsako cesarstvo tudi naše ni bilo varno pred vdori barbarov. Nas so napadli kar naši sosede - cigani, ki so nas najprej olajšali za nekaj rimskih cekinov, nato pa še uporabili nevarnejše orožje od našega, tako da smo po zasedanju naših senatorjev - voditeljev pobrali šila in kopita ter se preselili na najbolj oddaljen del našega

imperija, v Podkum. Tam smo si postavili nov tabor in se čudili, kako to, da že prej nismo opazili lepote, ki jih skriva provinca Zasavje. Osvojili smo najvišjo goro v imperiju, to je Kum, odšli tudi na ogled oddajnika - enega od čudes sveta - in se med seboj dobro spoznali. Da pa smo Rimljani res pravi Rimljani, smo dokazali v gladiatorskih bojih v našem amfiteatru. Tu smo se spoprijeli prav zares in ob koncu bili že tako izurjeni, da smo izpolnili tudi naše taborno geslo: Veni, vidi, vici!

Tina Sajovic, Pozorna taščica in Mojca Polc, Športna kresnička, Zagorje 1

Predstavitev klana Grosulje 1

Naš vrli klan je v lanskem skavtskem letu štel dve voditeljici, Simono in Alenko, ter voditelja Miha - oni so bili naša glava ☺. Na splošno so bili osebkni moškega spola v veliki manjšini saj nas je bilo v klanu osem skavtinj in samo trije skavti – hehe, lahko si mislite, kako so bili vedno, hm, prevpiti ☺. Srečanja so potekala nekoliko drugače kot pri prejšnjih generacijah, ker so se nam za nekaj časa pridružili prijatelji iz Dobropolja (blizu Grosuplja), ker

so tudi sami hoteli imeti skavte, pa so se pri nas malo učili. Tako smo se mi, ki naj bi že vse vedeli ☺, še veliko več naučili ob učenju njih. Vsem nam je bilo všeč tudi, ker smo imeli možnost, da smo (razdeljeni v skupine po 2 ali 3) lahko pripravili srečanje, kjer smo počeli vse od peke hrenovk do nošenja drug drugega, pa tudi filozofiranja – bilo je res pestro ... Letošnje leto bo drugače, saj je veliko klanovcev dalo odhod, skoraj vsi nameravajo postati

voditelji, zato je prihodnost našega stega zelo rožnata, nam, ki smo ostali, pa se bo pridružil bivši noviciat ... in spet bo zanimivo ☺. Naj pa še povem, da se vsi veselimo čudovitega in velikega dogodka, skavtske poroke, namreč poročila se bosta naša draga Simona in Miha (voditelja klana poleg Alenke) ... lahko verjamete, da vsi skupaj komaj čakamo na ta trenutek ☺.

**Ana Adamič, Energični tjulenj,
Grosuplje 1**

Predstavitev klana Zreče 1 - Popolni kurnik

Naša koklja Zdenka in petelin Ludvik se vsako leto znova odločita za naraščaj. To rutino ponavljata že celih 5 let. Takšna doba srečnega, nihajočega, zadovoljnega ter zahtevnega zakona pa je obrodila sadove tudi letos. Ja, to ni nič drugega kot uvod v igrico: »Postal sem Pišek v klanu Zreče 1«, ki nam bo z leti postala tradicija. Zreški klan ima že peto leto zapored ime »Pišeti 'zadeti'«. Če vam pridevnik 'zadeti' vzbuja nezaupanje ali kakršnakoli negativna čustva, naj vas opomnimo, da smo v Zrečah zadeti od svežega zraka, ljubezni in vseh drugih legalnih substanc!

Pridno se udeležujemo vseh skavtskih srečanj v regiji in v celotni Slovenski deželici. Vsako leto prikododaka nekaj novih še ne krščenih piškov. Zanje več kot materinsko skrbimo. Vrhovno mesto našega kurnika si lastita klanovodja Aljaž Jelenko (po skavtsko Globoki medo) in klanovodkinja Tamara Golenač (po skavtsko Delovna srna). Da pa naš kurnik preveva tudi pravi duh, se iz dneva v dan bolj trudi naš duhovni asistent Simon Potnik, znan tudi pod imenom Goreči tiger. Celotnemu kurniku pa damo pravo vsebino prav mi! Mi stari, novi, bolj ali manj resni piški, mladički polni idej, entuziazma, zagnanosti, zagretosti, ki se iz leta v leto spreminjamo, obnavljamo, staramo, kalimo in duhovno rastemo.

Veronika Podgrajšek, Urna lisica, Zreče 1

TAKO MLADI, PA ŽE TAKO ODGOVORNI ... AVTORJI PROJEKTA Tu Se Morš Zbuditi

Povprečna starost ekipe, ki je pripravila in tudi uspešno izpeljala projekt oz. izziv TuSeMoršZbuditi, je bila 18,2 leti. To je starost, pri kateri si marsikateri popotnik in popotnica misli, da je še premlad/a in premalo izkušen/a, da bi lahko izpeljal kaj večjega. In marsikdo se prestraši odgovornosti. V Slovenski

Bistrici se je niso in lahko jim le čestitamo in upamo, da bo njihov zgled opogumil še koga. Če vas zanima, kako so se z vsem skupaj spopadli, si preberite pogovor z 18-letno Natalijo Ferk, ki je vse skupaj koordinirala. Potem pa še recite, da ste premladi ...

Kako je sploh prišlo do

ideje, da se lotite projekta TuSeMoršZbuditi, kdo je bil pobudnik?

Bilo je enega lepega poletnega dne. Izziv Preživi! se je bližal h koncu in organizatorje je zanimalo, kje se bomo na podobnem srečanju ponovno videli. Vse je bilo tiho, le naša Ankica se je zadržala: »V Slovenski Bistrici!« Ostali smo kar onemeli.

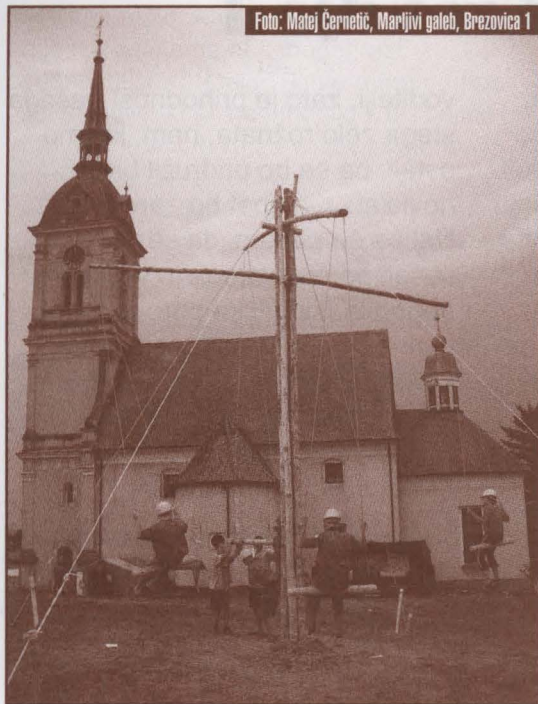

Foto: Matej Černetič, Marljivi galeb, Brezovica 1

»Pa daj, Anka, kaj si normalna?!« smo se vsi spraševali. Ampak na srečo nas je Preživi! tako navdušil, da si nismo mogli kaj. In zgodilo se je. Anka hvala, da si si upala ☺.

• Kako in kdaj je potem padla odločitev, da se projekta zares lotite? Ste se zavedali, kaj vse to prinaša? Ste mogoče za nasvet povprašali koga (kak steg), ki je že imel izkušnje s takšnimi projekti?

Po poletnem taboru lani, ki smo ga zaključili s Preživi! smo se večkrat dobili na pijači ali pa pici in ideje o novem izzivu so kar same od sebe prihajale na dan. Premlevali smo nepozabne trenutke, ki smo jih doživeli, in si rekli: »Zakaj se ne bi še drugi tako zabavali?« Kocka je padla! Sicer se nismo prav zavedali, kaj vse skupaj pomeni, ampak na začetku si še ves svež in zagnan. Ker je naš klan izredno mlad in še dokaj neizkušen, smo za strokovne nasvete povprašali stare mačke – Brezovico ☺. Hvala Brezovici za vso potrpljenje in koristne nasvete.

• Ste se že od začetka zavedali odgovornosti, ki jo priprava takšnega dogodka prinaša? Ste o tem razmišljali na tak način (kot o odgovornosti)? Ste se odgovornosti kdaj prestrašili?

Kot sem že rekla, nismo točno vedeli, v kaj se spuščamo in kaj vse to prinaša. Na srečo so nas naši voditelji kaj hitro postavili na realna tla. »Odgovoren naj bo nekdo iz klana, mi pa vam bomo vedno stali ob strani in smo vam pripravljene pomagati kadarkoli.« Kdo si upa? Kdo bo podpisoval dovoljenja? Kdo bo tisti, ki bo na sodišču, če kaj ne bo v redu? ☺ Vse nas je bilo strah! Tišina ... Nazadnje se javim jaz. Ne, niti sanjalo se mi ni, za kaj vse sem postala odgovorna. Toda brez odgovornega tudi projekta ne bi bilo.

• Kako ste se nato lotili priprave?

Najprej so bile le ideje, ki so se porajale v naših glavah. Res odštekane, ampak na žalost neuresničljive. Vse skupaj smo malo prilagodili in spravili na papir. Izpolnjevali smo razne obrazce o namenih, ciljih projekta - zame najbolj tečen del priprav. Kasneje smo začeli izdelovati program in iskati ljudi za delavnice. Na kocu pa le še zgradbe na tabornem prostoru in seveda naša divja proga preživetja.

• Kdo je vse skupaj koordiniral? Kako ste si razdelili naloge? Je sodeloval celoten klan/celoten steg?

Koordinatorica sem bila jaz, ob pomoči Urške, ki mi je res ogromno pomagala. Vlog ni bilo težko razdeliti, ker je vsak dobil takšno nalogo, ki jo je z veseljem opravljal. No, ja - finance so ostale meni ☺.

Večina fantov se je ukvarjala s progo preživetja in zgradbami na tabornem prostoru, puncam pa je ostal program in nekaj tehničnih zadev (dovoljenja, hrana ...).

• Koliko časa, truda ste v to vložili (kolikor je kaj takšnega sploh mogoče oceniti)?

Tega se resda ne da kar tako oceniti. Če povem, da je skoraj ves naš prosti čas šel za TSMZ, mislim, da povem vse. Nedvomno pa se izplača. Občutek zadovoljstva in sreče ob pogledu na sijoče obraze udeležencev ti pove, da si se trudil za nekaj, kar je pustilo pečat. In ravno v tem je čar!

• So posamezniki odgovorno sprejeli svoj del nalog in jih izpolnili ali ste imeli s tem kdaj težave (da bi nekdo recimo sprejel neko nalogo, pa je potem ne bi opravil ali da nihče ne bi želel sprejeti neke naloge ...)

Tudi take težave se pojavijo. Takrat smo se morali dogovoriti, kdo bo prevzel ta del nalog - na novo smo razdelili delo, zavedali smo se, da bo projekt dober le, če bo vsak klanovec svojo nalogo opravljal z veseljem. Vsekakor pa je večina svoje naloge zelo odgovorno opravila.

• Vam je morda kdaj med pripravo zmanjkalo energije/idej/volje in ste pomislili, da bi vse skupaj opustili? Kaj ste storili v takih trenutkih?

Foto: Matej Černetič, Marljivi galeb, Brezovica 1

Foto: Matej Černetič, Marljivi galebi, Brezovica 1

Glede samega programa in izvedbe niti ne. Ko pa je bil le še teden do oddaje prijav in je bilo prijavljenih le 30 najbolj zagretilih skavtov, nas je začelo stiskati. »Se nam sploh še spleča truditi? Bomo vse skupaj pustili in poslali prijavljenim, da TSMZ odpade zaradi premajhnega števila prijavljenih?« Vsak dan znova sem komaj čakala, da bo kakšna nova pošta. Pa, nič! Nabiralnik se je začel polniti komaj dva ali tri dni pred rokom. Telefon mi je zvonil 156x na dan. »Kaj se še lahko prijavimo. Malo smo sicer pozni. Prosim.« Kar kamen se mi je odvalil od srca. TSMZ bo!!! Dobili smo novega elana.

• Kako to, da je bila organizacijska ekipa tako mlada? Se je to zgodilo namenoma (starejših niste pustili zraven ☺, ker je bil to vaš projekt) ali starejši niso želeli zraven?

Zato, da je organizacijska ekipa tako mlada, lahko navedem več razlogov. Eden od njih je zagotovo ta, da je projekt organiziral klan. Naš klan je mlad – povprečna starost je 18,2 leti, tudi jaz jih imam le 18. Poleg tega nam v Bistrici zelo manjka voditeljev – takih, ki so se aktivno vključili v projekt, je manj, kot je prstov na eni roki – zato pa smo morali mladi vzeti stvari v svoje roke ☺.

• Kaj so prednost in kaj slabosti tega, da je bila vaša ekipa tako mlada?

Prednosti so vsekakor nove in sveže ideje in tudi to, da smo

se za projekt sploh odločili, ker nismo vedeli, kaj vse nas čaka. Ne smemo pa pozabiti, da smo neizkušeni in da smo s tem projektom osebno zrasli in si pridobili ogromno znanja, ki ga bomo še kot voditelji (ali pa tudi ne) nujno potrebovali.

• Glede na to, da ste zelo mladi organizirali tako veliko stvar in da verjetno niste imeli veliko izkušenj, so mogoče starejši (ali pa vaši vrstniki) kdaj podvomili, da vam bo uspelo? Ste vi sami kdaj podvomili?

Dvomi se pojavljajo na vsakem koraku, tudi mi in naši voditelji smo podvomili. Dvomov je bilo več na začetku, ko pa je stvar že dobivala podobo, ni bilo več časa dvomiti, treba je bilo prijeti za delo.

• Kaj lahko sedaj, ko imate za sabo uspešno izpeljan projekt, svetujete vsem tistim (še posebno tako mladim, kot ste sami), ki bi se lotili podobnega projekta, pa morda nimajo dovolj poguma?

Le pogumno ... vendar vedite, da je dela dosti več, kot izgleda na prvi pogled. Mislim, da se lahko samo tisti, ki so kdaj kaj podobnega sami organizirali, zavedajo, koliko odpovedovanja je potrebno, da postaviš tak projekt na noge. Kak nasvet izkušenih ne bo odveč, lahko se obrnete tudi na naš steg. Vsekakor pa – z močno in motivirano ekipo vam bo

zagotovo uspelo.

• Bi se sedaj, ko je vse skupaj za vami, stvari lotili povsem drugače, bi veliko spremenili ali bi šli po isti poti?

Mislim, da smo se zadeve kar dobro lotili, so pa stvari, ki bi jih bilo dobro drugače izpeljati. Zagotovo bi za boljšo izvedbo projekta več ljudi, da bi se delo malo razporedilo. Ja, na izkušnjah se učimo, kajne ☺?

• Kako je to vse skupaj vplivalo na vas, ki ste vse skupaj organizirali? Je skupino še bolj povežalo ali ste se pogosto sporekli?

Manjši prepiri vseeno so. Kar je tudi normalno. Vem pa, da smo se kot klan mnogo bolj spoznali in povezali. Tu se morš zbuditi je zbudil udeležence, še bolj pa je zbudil naš klan in dal novega zagona vsem bistriškimi skavtom.

• Se je ves trud in breme odgovornosti izplačalo? Bi se še enkrat lotili česa takšnega?

Verjamem in vem, da trud ni zastonj. 190 skavtov in skavtinj se je zabavalo tri dni in prav lepo vas je bilo videti nasmejane in razigrane. Zdaj sem doživela tak tabor kot organizatorica, lani kot udeleženka, naslednje leto pa bi bila rada spet udeleženka. Si me pripravljen/a ravno ti razveseliti?

**Spraševala: Mica Kovačič,
Eksperimentalna štoriklja,
Idrija 1**

Foto: Matej Černetič, Marljivi galebi, Brezovica 1

NAŠ TABOR 2003

Vas zanima, kje so se to poletje kaj potepali izvedli. Da pa vsaj malo potešimo radovednost in da popotniki in popotnice iz drugih klanov? Za vse lepa, okusimo, kako različne stvari so se vam na taborih razburljiva doživetja, ob katerih ste rastle, ter za vsa dogajale, smo tri klane poprosili, da nam predstavijo srečanja, ki so vas bogatila, verjetno nikoli ne bomo nekaj utrinkov s svojih poletnih taborov. In tu so ...

Klan:	Gornja Radgona 1	Cerkno 1	Tržišče 1
Kje (pot):	Gorica – Sv. Mihael – Doberdob – Mavhinje – Repen(Tabor) – Sežana	Lurd (FR) – Santiago de Compostela (ŠP) – Fatima (PORT) – Gibraltar	Naš tabor se je začel na železniški postaji Tržišče, od tam nas je vlak odpeljal v Semič – POTOKI .
Kdaj:	21. 7. – 27. 7. 2003	14. 7. – 25. 7. 2003	30. 6. – 6. 7. 2003
Število PP:	11 (premalo)	13 klanovcev, 4 voditelji	Trije voditelji in trinajst klanovcev in še izvidniki z voditelji.
Tema:	Danes pa nisem skavt, sem samo kelnar ...	Pot k izvirom	Priprava na obljubo, pot in služenje
Vredno ogleda na poti:	<ul style="list-style-type: none"> grobišča slovenskih fantov padlih na soški fronti vasica Mavhinje Doberdobsko jezero prelepa plaža v Sesljanu Kraška hiša v vasi Repen Repen -Tabor (nepozaben razgled) Kras (kot naravna znamenitost) 	<ul style="list-style-type: none"> srednjeveška utrdba Carcassonne v Franciji vsa tri romarska središča (Lurd, Santiago, Fatima) skrajna točka Iberskega polotoka s pogledom na Afriko celotna pokrajina 	Naš tabor je bil bolj stacionaren, a smo si ogledali tudi belokranjske znamenitosti. Tabor smo postavili pri bajeru, kjer so nekoč črpali vodo za parne lokomotive, sedaj pa so domačini tam naredili gibljivo maskoto iz pločevink, ki ji pravijo Cefizel. Povzpeli smo se na Mirno goro, od tam smo imeli dober razgled na Dolenjsko in Belo Krajino. Ker smo bili tako zelo blizu reki Kolpi, smo se v njej tudi kopali.
Najbolj zanimivo prenočišče:	Repen -Tabor	Na obcestnem postajališču alias smetišču v družbi podgan	Najbolj zanimivo prenočišče smo našli na Planini pod Mirno goro. Prespali smo v neki uti od gozdarjev.
Najbolj zanimiv obrok:	Špageti in tuna v nešteti kombinacijah	Tipični skavtski zajtrk (beri: marmelada in kruh + ogromno kave) v družbi milijarde muh	Od kosila so nam ostali sirni in mesni tortelini, zvečer sem jih zmešal z benkotom in vse skupaj pojedel. Za sladico pa čokolino z vodo, ker je zmanjkalo mleka.
Najbolj zabaven dogodek:	Cel tabor je bil poln nepozabnih dogodkov (prelet helikopterja obmejne policije, Tinčevo smrčanje, »sprehod« po gozdu ...)	Nenadoma se zasliši glas voznice: »Men na gre!« Vsi: »Nafta ... ni ... zmanjkalo ... pa ne lih na avtociist ...!«	Blatna pot preživetja, na njenem koncu pa še voznja s škripcem čez bajer.
Najbolj vznemirljiv dogodek:	Srečanje z župnikom iz Doberdoba	Si predstavljate, da pripravate k maši v skalnati zaliv s pogledom na odprto morje in da se pri maši podeli skavtska imena? Nepozabno!	Zaključna slovesnost in sprejem novih skavtov.
Najbolj zanimivo srečanje:	<ul style="list-style-type: none"> Številna srečanja z »domorodci«, Slovenci. »Sem Franc ...« 	Jutranji (nenapovedani) obisk dveh naših bivših kaplanov (eden izmed njiju GDA) v Fatimi	V zadnji noči so nas obiskali naši sosedi skavti iz Novega mesta, ki so nam izmaknili zastavo.
Služenje:	V znamenju prijetnega pogovora z domačini preko tega pa spoznavanje življenja Slovencev v tuji državi.	Bratu/sestri v klanu – služenje za graditev skupnosti	Skupno postavljanje tabora, kuhanje, pomivanje posode, skrb za vodo in ogenj.
Karkoli drugega, omembe vrednega	Prav poseben čar taboru je dalo odlično vzdušje, ki je vladalo že v Gornji Radgoni, kar gre pripisati vsakemu posamezniku. Bili smo dobra ekipa, žal verjetno zadnjič v taki postavi.	<ul style="list-style-type: none"> sodelovanje na čelu procesije za mlade v Lurdu dan samostojnosti – 22 km romarske pešpoti od Atlantika do Santiaga brez voditeljev (v večernih oz. nočnih urah) bojevanje z dvometriskimi valovi Atlantskega oceana zahvala portugalski cestni službi za urejena obcestna postajališča (beri: naša prenočišča), lokalnim turističnim organizacijam za ognjemete in firmi Antoni iz Ajdovščine za velikodušno posojilo kombijev 	To je bil naš prvi tabor, ki je bil skupni z izvidniki. Imeli smo skupne obljube. Komaj čakamo naslednji tabor.
Splošna ocena (1 – 5):	5	5	4

Zbrala: Mica Kovačič, Eksperimentalna štorčija, Idrja 1

DELEGIRANJE ALI KAKO SI OLAJŠATI DELO

Si stegovodja ali pa si odgovoren za nek projekt v stegu? Morda vodiš četo, klan, noviciat ali krdelo? Si na državni ravni odgovoren za kakšen projekt, trop, poverjenišтво? Na katerem koli mestu si že, je pred tabo veliko nalog. Običajno je teh nalog več, kot jih sam lahko uspešno opraviš. Morda pa imaš še več odličnih idej, kako tvoj projekt ali delo v tropu izboljšati, a nimaš dovolj časa, da bi vse uresničil.

V vsakem projektu in v vsakem tropu je vsaj nekaj sodelavcev. O delegiranju govorimo, ko tem sodelavcem dodeljujemo določene naloge. Zelo enostavno zveni, da je potrebno naloge razdeliti med sodelavce. V praksi pa to ne teče vedno najbolje. Srečujemo se s številnimi ovirami.

Ovire pri delegiranju:

- pomanjkanje zaupanja: sodelavcem ne zaupamo, da bodo nalogo dobro opravili
- pomanjkanje časa (izgubiti čas za to, da bi zmagal): v prvem koraku vzame delegiranje več časa, kot če naloge poskusimo opraviti sami.
- pomanjkanje usposobljenih ljudi, ki so
 - pripravljeni
 - motivirani
 - z velikim samozaupanjem

V skupini je resnično lahko pomanjkanje ustreznih ljudi.

- želja po ohranjanju kontrole in moči: če vse stvari znamo pravilno opraviti samo mi, potem smo nenadomestljivi, ljudje se obračajo na nas, uspešnost projekta in njegov potek sta odvisna le od nas in na koncu lahko tudi sami požanjemo vso slavo.
- nedefinirane naloge: naloge je težko delegirati, če niso jasno definirane. Kadar delamo bolj po domače, je nedefiniranost precej pogosta.
- čustvena navezava na delo: če neko nalogo delamo že zelo dolgo, se od nje težko ločimo.

Ko se s temi ovirami soočimo in jih začnemo načrtno premagovati, smo pripravljeni za začetek delegiranja. Za dobro delegiranje pa potrebujemo nekaj znanja in veščin, ki jih bomo zajeli v kratke smernice.

Kako dobro delegirati naloge:

- natančno moramo ugotoviti, kakšna je naloga:
 - kaj je cilj naloge
 - kakšne so vloge vseh vključenih oseb
 - katere so individualne vloge oseb, ki jim delegiramo
 - skupni dogovor o tem, kako naj delo poteka in kako ga bomo preverjali
- dogovor z osebo, ki ji delegiramo, o tem, katere odločitve lahko sprejme brez vračanja do nadrejenega
- dogovor o časovnem planu in kako pogosto potrebujete poročila (poročanje je bistveno, če nočemo tvegati, da bo naloga prepozno opravljena)
- zagotovitev podpore, da bo lahko naloga opravljena
 - zagotovitev možnosti za vprašanja in pogovor o sprotih izsledkih
 - zagotovitev ustreznih materialnih in finančnih sredstev
 - zagotovitev poznavanja in sodelovanja z ostalimi subjekti, ki so z dano nalogo povezani
- pustiti nalogo tistim, ki smo jim delegirali, in se ne vmešavaj. Ko smo zagotovili vse, kar je potrebno, moramo osebi zaupati. Neprestano poseganje v njeno delo bremeni njo in nas same.

Če smo na novo odgovorni za nek projekt ali če želimo spremeniti svoj ustaljeni način soliranja, je prvi fazi uvajanja delegiranja potrebno zavestno delovanje. Preverimo in soočimo se z lastnimi ovirami. Ko delegiramo nalogo, pojdimo skozi vse korake. Nikoli pa ne smemo pozabiti, da je ključni element delegiranja tudi preverjanje, ki mora biti vnaprej dogovorjeno. Brez prevejanja nikoli ne vemo, v kateri fazi je naloga in ali bo sploh kdaj narejena.

V splošnem so ljudje pripravljeni delati in se ob tem učiti. Vedeti pa morajo, kaj je potrebno narediti in kako. Delegiranje je odličen proces, ki omogoča, da se obveznosti enakomerno delijo in se posamezniki ob tem učijo.

Danilo Kozoderc, Ustrežljivi delfin, Rače 1

LITERATURA ZA VODITELJE

V 13 letih in pol odkar obstaja naše Združenje, je že več kot 1.000 voditeljic in voditeljev poklonilo del svojega časa mladim. Vsi pa vemo, da voditeljstvo ni le dajanje. V njem je tudi ogromno prejetja. Toda povprečna doba vodenja v našem Združenju je le tri leta. Znanje, ki se je v teh 13 in pol letih nabralo, lahko kaj hitro izgine neznano kam. Zato je v zadnjem času v našem Združenju izšlo kar nekaj knjig, zbornikov in ostalih publikacij, s katerimi želimo to znanje ohraniti tudi za naslednjike. Spodaj je naštetih nekaj gradiv, ki ti lahko pri vodenju pridejo še kako prav!

Dvigni peruti – priročnik za skavtske voditelje.

Kako voditi? Kako izvesti določen program? Kako komunicirati? Kaj je skavtska metoda? Kaj je celostni razvoj? Odgovore na ta in podobna vprašanja o vodenju krdele, čete, noviciata, klana ali SKVOja izveš v tem temeljnem voditeljskem priročniku.

Sam vodim svoj čoln – vzgoja za odgovorno odločanje.

Odgovorno odločanje je tema, za katero smo se odločili, da jo bomo v letih 2002 – 2005 skupaj poudarjali. Ker se zavedamo, da je to eden najbolj perečih problemov v družbi in ker vemo, da lahko le skupaj nekaj premaknemo. Kako abstraktno besedno zvezo »odgovorno odločanje« spraviti v konkretno dogajanje, izveš v tem priročniku.

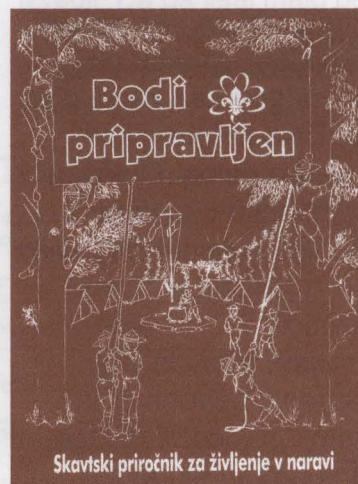
Zbornik listin ZSKSS. Voditeljice in voditelji smo na poti oblikovanja Združenja sprejeli statut, nekaj pravilnikov, navodil, Zavezo Združenja in druge listine. To so »živi« dokumenti in vsak skavt je poklican, da jih spreminja in soustvarja. Če želiš pogledati, kaj velja in kaj ne, ali pa če se ti v našem Združenju zdi kaj nedorečeno ali napačno urejeno, vzemi v roke Zbornik listin ZSKSS in predlagaj spremembo na svetu Združenja.

Skavtski naslovnik. Mnogo nas je, ki se zavedamo, da smo prav kot skavti dodobra spoznali našo domovino. Kadar potrebuješ naslov ali telefonsko številko voditelja ali voditeljice z drugega kraja, pa naj bo to za »osebno« ali »poslovno« rabo, vzemi v roke naslovnik!

Rad bi svet naučil pesem – skavtska pesmarica.

Pri vas kaj požete? Tudi skavtske pesmi? Pa vsi, tudi mladi, znajo besedila? Skavtska pesmarica je rešila že marsikatero podobno neprijetnost.

Bodi pripravljen – skavtski priročnik za življenje v naravi. Najpogosteje iskana knjiga ta hip in hit

poletja 2003! Življenje v naravi je za skavte nekaj tako samoumevnega, da si enostavno ne smemo privoščiti, da bi tovrstne dejavnosti počasi izginjale iz našega programa. Toda včasih se pri izvedbi ne najdemo najbolje. Ne verjamem, da priročnika še nimaš, toda, če je temu slučajno res tako – ne odlašaj!

Mavglijeve zgodbe. Dolgo pričakovani priročnik za stare volke, prirejen po podobnem priročniku italijanske organizacije AGESCI. Devet Mavglijevih zgodb, obogatenih s povzetkom, napotki za uporabo v krdelu in opombami pod črto, ki komentirajo posamezne vrstice.

Skavt. Robert Baden Powell je s to knjigo ustanovil skavte. V slovenščino je bila prvič in zadnjič prevedena leta 1932. Toda – pozor! Nov prevod je pred vrati! Le še malo potrpljenja, prosim! Predvidoma izide do dneva spomina 2004!

Bi-pi – zgodba o ustanovitelju skavtstva. Prebrati življenjepisa našega ustanovitelja nikakor ni le »dolžnost vsakega skavta«. To je navdih za delo, ključ do razumevanja skavtske metode in pripomoček za pripravo dejavnosti. Ponatis verjetno najobširnejšega Bi-Pijevega življenjepisa v slovenščini!

Za ljudi gre! Če si plačan, da vodiš, si profesionallec. Če nisi plačan, si prostovoljec. Če plačuješ, si skavtski voditelj. V knjižici Za ljudi gre! Avtorja Vsevedega jastreba poleg zgornje najdeš še veliko podobnih misli, priporočil in navodil o vodenju. Preberi in še enkrat se boš prepričal, da je biti voditelj nekaj res plemenitega.

Priročnik za trenerje. Nova knjiga, ki je pravkar izšla na Mladinskem svetu Slovenije in pri ustvarjanju katere smo imeli skavti nepogrešljivo vlogo. Naši trenerji so skupaj s trenerji drugih organizacij sestavili kvaliteten pripomoček za voditelje tabornih šol in drugih dogodkov za voditelje.

V kratkem bosta izšla tudi **Priročnik za stegovodje** in **Priročnik za financiranje**. Tema se bo morda pridružil še kakšen. Ena od prioritarnih nalog pa je

gotovo prenova naše temeljne zakladnice, priročnika Dvigni peruti!

Obstaja pa še več druge skavtske literature. Zgoraj je naštetih res le tista najnujnejša. O zgoščenkah z volčjimi in popotniškimi pesmimi, napotkih za izvajanje odgovornega državljanstva in potrošništva v veji PP, zborniku projekta Briga me!, brošuri ZSKSS in EU, zborniku ob 10. obletnici Združenja, vsej literaturi tropa za okoljsko vzgojo, zapiskih z raznih

seminarjev in še marsičem žal ne moremo na dolgo poročati. To pa še ne pomeni, da niso vredni ogleda! Ideje in potrebe po novi literaturi sporočite na popr@skavt.net!

Skavtstvo ni znanost, toda dober voditelj kdaj pa kdaj pogleda tudi v dobro knjigo!

Matej Cepin, Plemeniti čuk

SPREJEM NOVINCEV V SKVO- SKUPNOST VODITELJEV

Odhajajoče PP-je: Mojco, Andrejo in Naceta so v salonu pričakali štirje navihani voditelji, ki so sestavili dokaj zahtevne naloge za preizkus fiziološke in psihološke pripravljenosti za vstop v SKVO. Vsi vemo, da mora voditelj ustrezati določenim normativom (ISO standard), ki zagotavljajo nemoteno vodenje in spremljanje mladih skavtkov, zato smo se odločili, da preverimo, iz kakšnega testa so naši bodoči in jih po potrebi še malo pregnetemo.

Trojica MAN je zasedla pripravljene tri stolčke in napeto poslušala navodila za igro LOV NA ZAKLAD. Po prvih navodilih se je izjemno hitro odrezal Nace, ki je prvi našel balonček in ga tudi napihnil do velikega poka. Tudi dekleti nista veliko zaostajali, saj sta se borbena zavzela za iskanje in sledila sta še dva poka. Pred napihovanjem balona je bilo potrebno dobro prebrati navodila na njem, ki so iskalce usmerila na iznajdljivo iskanje danskega kroja. Hitro so ugotovili, da bo za to nalogo potrebno uporabiti kar nekaj računalniškega znanja. Vsi so se izkazali, se prav zadovoljno nasmehnili ter naslonili svoje hrbte na naslonjala po opravljeni nalogi. Res jim je odleglo, saj je bil zaklad najden, sestavljalci igre pa zadovoljni.

Prav zanimivo pa je bilo, ko smo ob primerjanju slik danskega

skavtskega kroja ugotovili, da imajo Danci kar tri različne kroje?!? Le zakaj? Tega nam pa ni uspelo ugotoviti.

Seveda je glavni zaklad šele prišel, skrit je bil namreč v hladilniku. Ko se je zadevica, ki se je je domislil Domiselni skovik, znašla na mizi, smo vsi zadovoljno zakopali državne lopate v slatno rdeče meso. Še pred tem smo počakali na znak Iskrene, ki je prva napadla to sočno rdečo lubenico.

V nadaljevanju smo ugotovili, da je bilo skavtsko leto 2002/2003 zelo rodovito in da želimo naše sadove narediti še sočnejše in

bolj okusne v okviru še večjega drevesa, ki raste, raste in raste. Seveda se nismo mogli upreti mikavni Kranjski noči, ki je ravno tiste dni razsipala po kranjski. Veselo smo rajali pred odrom skupine Kingston in ne boste verjeli, v vsej tej neznanski množici smo se srečali s Pečotom iz Slovenske Bistrice 1. To pa je naključje ali bolje božja volja. Načelni skovik nas je častil za svoj 21. rojstni dan, nato pa smo se zopet potopili v »kraljeve zvoke«, kasneje pa počasi odpekotali domov.

Manca Maretič, Marljiva mravljica, Škofja Loka 2

Foto: Tomaz Paulus, Vestni oven, Škofja Loka 2

KOLIKO LEPIH TRENUTKOV IMA LAHKO EN MESEC?

Koliko lepih trenutkov ima en mesec, se je spraševal Hitri Povž, ko mi je zadnjič pisal. Veliko, sem mu odgovorila, samo najti jih je treba. Ja, je odpisal, najti jih je treba in jih narediti lepe.

Koliko lepih trenutkov pa ima lahko en teden?

Ko sem danes razmišljala, kako naj opišem lepe trenutke, ki smo jih ta teden preživeli z italijanskimi skavti, sem se spomnila na te besede. Italijanski odrasli skavti iz mesta Dueville blizu Vicenze so namreč imeli svoj letošnji poletni tabor v Sloveniji, v bližini Ljubljane, v Domu duhovnih vaj na Prežganju. Tabor so poimenovali SENZA FRONTI-ERI, kar pomeni BREZ MEJA in skozi ves njihov program se je vlekla rdeča nit: biti prijatelji, biti bratje in sestre v skavtstvu, biti bratje in sestre brez meja, brez pregrad v jeziku, brez pregrad v druženju in sodelovanju. Prišli so prejšnjo soboto, se nam v nedeljo pridružili pri naši večerni maši na Fužinah, ostali z nami v prijateljskem klepetu še pozno v noč, nas to soboto povabili k njim na Prežganje in bili danes, v nedeljo popoldne, skupaj z nami na blagoslovitvi nove kapelice v Zadvoru. Med tednom so imeli svoj program, šli na Bled, v Postojnsko jamo, na potep po Ljubljani in okolici in ker so bili prvič v Sloveniji in prvič v Ljubljani, jim je bilo vse novo in vse zanimivo. Mašo na Fužinah smo imeli dvojezično: slovensko in italijansko. Zanimivo jih je bilo gledati in poslušati, kako so se trudili moliti in peti z nami po slovensko ter izgovarjati naše težke besede s sičniki in šumniki. Večerja na Prežganju je bila nekaj posebnega. Pričakali so nas v narodnih nošah, nam za dobrodošlico zaplesali njihov ples in nas odpeljali v okrašeno jedilnico. Nabrali so

šopke poljskega cvetja, naredili aranžmane s svečami in Elena je vsakemu narisala risbico. Veliko rožic in metuljčkov, srčkov in sonc je bilo na teh risbicah. Elena je bila tudi glavna napovedovalka poteka večerje in večernega programa in do solz smo se ji nasmejali. Potem smo peli in se pogovarjali dolgo v noč: malo slovensko, malo italijansko, malo z rokami, malo z nogami – ja, vse smo razumeli, eni in drugi. Močno smo bili tudi presenečeni in ostali smo brez besed, ko so nam izročili pozdrave in darilo njihovega župana. Darilo je krasna slika, detajl iz njihovega mesta, ena od dveh znanih vil. Zaključili smo z Angelčkom in z Očenašem v dveh jezikih opolnoči v cerkvi. To je bil trenutek, ki nam bo ostal za vedno v spominu. Eno lepo doživetje za njih, pa tudi za nas, je bil tudi blagoslov

kapelice v Zadvoru, pozdrav zanje s strani gospoda škofa Urana v italijanščini, veselica po uradnem delu slovesnosti, fotografiranje z gospodom Uranom in z narodnimi nošami, ena krasna pogostitev in igranje harmonikarja ob naši mizi. So kar vriskali in plesali in zatrjevali, da kaj takega niso še nikoli doživeli. Koliko lepih trenutkov je bilo v tem tednu? Veliko, zares veliko. Ostali bodo v naših in njihovih srcih, ostali bodo v naših in njihovih spominih. Bili so trenutki druženja brez meja. Bili so trenutki, ki smo jih naredili lepe.

BOKSS Ljubljana-Fužine

Gospod škof Uran je nagovoril italijanske skavte v lepi italijanščini

Foto: Andrea Tappa, MASCHI Dueville (Vicenza) Italia

Ena gasilska v cerkvi v Sostrem z bratom Brankom Likarjem

Foto: Andrea Tappa, MASCHI Dueville (Vicenza) Italia

Poletni tabor BOKSS Domžale (Visoko 2003): »NAJDU S'M CAJT«

Tudi Domžalčani so si vzeli čas oz. so najdlji cajt in se odpravili na tabor. V Poljanski dolini so preživel tri krasne dneve. Posvetili so se Bogu, naravi in drug drugemu .

Komaj smo zakorakali v počitnice, že smo se Bratovščina Odraslih Katoliških Skavtinj in Skavtov Domžale (BOKSS) podali na vsakoletni poletni tabor na Visoko v Poljansko dolino. Zbrali smo se v petek zjutraj pred župniščem v Domžalah in po »akademski četrti« (kar se za nas odrasle spodobi) odpeljali novim dogodivščinam naproti. Tudi letos smo tabor poimenovali smiselno: »Najdu s'm cajt«, saj smo si našli čas, se odtrgali od včasih kar brezveznih in nepomembnih vsakdanjih skrbi in se tri dni posvetili Bogu, naravi in druženju. Rdeča nit letošnjega tabora je bila zgodba o Abrahamu in njegovi poti.

Po prihodu na Visoko smo se vselili v Vrtovčev dom in postavili šotore na jasi pred domom. Kmalu pa je zadišalo tudi iz kuhinje po prijetnem in z ljubeznijo pripravljenem kosilu, ki je delo naših žena. Popoldne smo se zatopili v izdelavo bakel, simbolov odhoda in postavitve tabornega ognja. Proti večeru pa smo nadaljevali z našo zgodbo o Abrahamu. Ob prvem mraku je bil že skrajni čas in za mnoge, predvsem najmlajše udeležence, težko pričakovani dogodek: zakurili smo taborni ogenj. Ob ognju smo peli, si pripovedovali šale, gledali skeče, ki so jih pripravili naši najmlajši, poslušali zgodbo o BiPi-ju. Kar prehitro je minil čas in večer smo zaključili z

duhovno mislijo in molitvijo. Vendar to za nekatere še ni bil zaključek večera, saj se je še dolgo v noč iz šotorov, kjer so spali mlajši skavti, slišal smeh in govorjenje, čeprav so vedeli, kaj jih čaka naslednje jutro ...

...Naslednje jutro pa ...

Vstajanje ob 6:00 in takoj vožnja do lovske kočice pod Blegošem. Tam smo se zahvalili Bogu in se mu predali v nov dan. Po zajtrku pod milim nebom smo se podali na Blegoš, s katerega se vidi kar precej naše prelepe domovine in kar nekaj krajev tam čez mejo, kjer bivajo naši rojaki.

...Čas pa neusmiljeno hiti in kar naenkrat je tu že nedelja dopoldan ...

Krepko smo že v pripravah na sveto mašo, ki je zadnje in najpomembnejše dejanje tega tabora. In končno je napočil dolgo pričakovani dogodek pri sveti maši: štiri naše sestre in bratje so dali skavtsko obljubo. Na koncu svete maše pa nas je sedemnajst sester in bratov opravilo simboličen obred »Odhoda«. Ob tej priliki bi se zahvalil gospodu Štefanu Pavliju za lepo opravljeno mašno daritev. ... In za konec ...

Ko smo se prešteli, sem bil prijetno presenečen, saj se nas je udeležilo več kot 40 odraslih in otrok. Preživel smo tri prijetne dni, ki nas bodo še dolgo bogatili. Predvsem pa je bilo vse skupaj napolnjeno z Božjim blagoslovom.

Bogu hvala!

Janez Otrin, Vztrajni bik, BOKSS Domžale

POTOVALNI TABOR: »VZEMI SI ČAS ...«

Fužinski odrasli skavti so si vzeli čas in konec junija odšli na potovalni tabor v Dalmacijo. Ogledali so si štiri nacionalne parke in bilo jim je tako lepo, da so se kar težko vrnili v Ljubljano.

Ko se zaključi skavtsko leto, ostane pred zasluženimi počitnicami le še tabor. Odrasli skavti iz bratovščine Ljubljana - Fužine smo organizirali potovalni tabor z naslovom: »Vzemi si čas ...«. Res smo si vzeli čas, pa ne samo za potovanja in ogleda, ampak smo si vzeli čas tudi za sledeče:

PRIJAZNOST – saj je pot k sreči

MOLITEV – spoznal boš, da se znaš pogovarjati z Bogom

SANJE – popeljejo te med zvezde

DA LJUBIŠ IN DA SI LJUBLJEN – to je privilegij

Bogov

SOLZE – izjokal boš bolečino in si umil dušo

OZIRAL SE BOŠ NAOBKROG – dan je prekratek, da bi bil sebičen

PRIJATELJE – saj je prijatelj največji zaklad

SAMOTO – spoznal boš, da je potrebna za osebno rast

POSLUŠANJE – slišal boš tudi tisto, kar ni bilo povedano na glas

SMEH – saj je glasba duše

Program našega potovalnega tabora je bil izdelan za vsak dan posebej: imeli smo ogleda, sveto mašo, dežurstva, zadolžitve in različne teme za večerne pogovore. Vse smo realizirali do potankosti, našli pa smo čas tudi za kopanje in počitek.

Naš tabor smo začeli z zgodnjo mašo v nedeljo

zjutraj in po njej odšli preko Metlike in Karlovca do Slunja, kjer smo si ogledali Rastoke. Nato smo odšli proti Plitvičkim jezerom, si jih ogledali, odpočili, premagali lakoto in krenili proti našemu končnemu cilju - Vodiciam.

Naslednje dni smo si ogledali Vodice, Tribunj, Šibenik in imeli v katedrali lepo mašo, z dvema barkama odpluli na otok Žirje, ki je najoddaljenejši otok v vodiškem arhipelagu in na njem preživeli cel dan z mašo v naravi. Ogledali smo si slapove

Šibenik — nekaj podatkov o katedrali

Foto: Tone Čepeljnik, Umirjeni kondor, BOKSS Lj.-Fužine

Krke, frančiškanski samostan na Visovcu, Murter, Betino, Tisno, Jezera, na povratku proti domu pa še Paklenico.

Naj opišem en dogodek, ki je po mojem mnenju vsem ostal v srcu. To je bila maša na Okitu. To mašo smo imeli na hribčku blizu Vodice. Ob poti na hrib so kapelice križevega pota, pri katerih smo pri vsaki izpovedali neko misel ali zapeli pesem. Cerkev sama ima kar burno zgodovino, saj je bila v zadnjih desetletjih kar dvakrat porušena. Prvič so jo l. 1942 porušili Italijani, po vojni pa tedanja oblast ni pustila zgraditi nove do leta 1967. To cerkev je porušila JLA l. 1991. Sedanja cerkev pa je prekrasna, kamnita, v obliki ladje, notranjščina pa še ni dokončana. Cerkev na Okitu je posvečena karmelski Materi Božji in včasih so romala dekleta in žene ter prosila Marijo za fante in moške, ki so odpluli z ladjami. V zahvalo so v cerkev prinašala rute in jih obešale po cerkvi. Zunaj je raslo drevo, ki je imelo to posebnost, da je vsaka tri leta veja, ki je rasla proti cerkvi, zacvetela na božični večer. Nasprotniki pa so l. 1951 iz objestnosti to drevo posekali. Maša se nam je vsem vtisnila v srce najbrž zaradi burne zgodovine, ali pa zaradi tega, ker je bila to prva naša maša v Vodicih.

To je le nekaj utrinkov iz dogajanj, smo pa doživeli toliko lepih trenutkov in doživetij, da se jih ne da opisati, ampak jih lahko ceniš, če vse to doživiš.

**Tone Čepeljnik, Umirjeni kondor,
BOKSS Lj.-Fužine**

VZEMI SI ČAS ... ali TABOR V VERZIH

»Tabor v verzih« ? Ali se da taboriti tudi v verzih?
Ja, zakaj pa ne! Odrasli skavti iz Fužin so to
poizkusili in uspelo jim je!

Vzemi si čas ... smo rekli
in smo šli. Skoraj vsi.
V nedeljsko jutro smo se odpeljali.
Oranžni, z rutkami,
s tremi avtomobili polnimi.

Rastoke. Mlini in potočki in
zelena svežina.
Plitvice. Dobra malica, potem pa
vlak in ladja in dolg sprehod in
nešteti slapov modrina.

Vodice. Naš novi dom za teden dni.
Skavti v eni,
skavtinje v drugi sobici,
pod fagarinko jedilnica,
na vrtu hotel »Modro nebo«
in pri sosedih »apartma« za Milana.

Okit in ena krasna maša.
Šibenik, katedrala, krstilnica.
Še ena maša in ladja za domov
in sprehod po rivi in en dolg večer
ob svečkah, ko je naš pogovor
bil balzam za srčni mir.

Dve barki in Žirje in pesem valov.
Borov gozdiček je bil
za duhovno in telesno hrano krov.
Za plavanje smo imeli krasen zaliv,
za uživanje v soncu in senci
je bil to pravi izziv.

Slapovi Krke, zeleni Visovac,
Murter; Betina, Tisno in Jezera
in spet plaža in spet maša
in molitve, prošnje, pesmi nas vseh
in prijatelj skriti in naš smeh
na vseh poteh.

Slovo. Še križ iz kamnov,
križ iz školjk in Paklenica.
In pot domov in spomin na
čas, ko smo si vzeli čas
za sebe, za druge,
za vsakega od nas ...

Ester Srdarev, BOKSS Ljubljana-Fužine

TABOR JEŽEV - AJDOVEC 2003

Odrasli skavti iz bratovščine Ljubljana-Ježica so bili na taboru v Ajdovcu, ki leži nad Dvorom pri Žužemberku. Vas zanima, kaj se je dogajalo na njihovem taboru? Preberiti si ta hudomušni in zanimivi Anitin opis!

Tudi letos nam je uspelo. Pod streho smo spravili že tretji tabor skupine odraslih skavtov iz štirih koncev Ljubljane: iz Ježice, Stožic, Šiške in Črnuč - na kratko JEŽEV. Seveda tudi tokrat ni šlo brez veliko dobre volje, pripravljenosti za delo, žrtvovanja nekaj dni dopusta in pa predvsem obilo božjega blagoslova.

Tabor je potekal od 23. do 27. julija in to v času, ko so bili naši otroci – četa – na svojem taboru.

Tako smo s seboj odpeljali le naše najmlajše: predšolske otroke in volčiče.

Izpred ježiškega župnišča smo se odpeljali trije avtomobili – tri družine, vsaka s po dvema otrokoma (od štirih, ki pa so že bili na svojem taboru). To seveda ni bila celotna ekipa JEŽEV. Ostali, kdor je mogel, so se nam pridružili v prihodnjih dneh.

Naš cilj je bil Ajdovec, ki leži nad Dvorom pri Žužemberku. Majhna vasica, malo pod vrhom hriba, ki pa ima svojo le nekaj let staro cerkev, trgovino, gasilski dom in kot smo izkusili, veliko prijaznih, dobrih ljudi. Malo nas je skrbelo, kaj si bodo domačini mislili o nas, saj smo s seboj na strehi avtomobila peljali kanu. Saj veste, v hrib, pa čoln s sabo?!

Utaborili smo se prav na vrhu hriba, na travniku ob robu gozda, ki je last družine Gnidovec. To je najvišji hrib v tistem okolišu in iz njega smo imeli prekrasen razgled celo na Triglav in kamniške planine!

Peter – Spretni jež, naš letošnji vodja, je dal prva navodila: Najprej poskrbimo za posteljo in želodčke. To je pomenilo, da se lotimo postavljanja šotorov in kuhinje. Šotori – igluji so kar hitro stali. Največ časa nam je vzelo napihovanje blazin. Tistih debelih, modrih, na katerih se zelo udobno spi. Napihovanje teh blazin pa ima še eno prednost. Je odlična telovadba, posebej za ženski svet. Poskrbi za čvrsto zadnjo plat in lepe noge. Seveda pa morate uporabiti slabo tlačilko! Vendar pozor! Ne delajte tega na soncu pri 35 stopinjah! Kuhinja - pravi luksuz. Delovni pult, pult z dvema plinskima štedilnikoma, tekoča voda za izpiranje posode, klop za odlaganje posode in hrane, šotor

– shramba in vrhunec: filtrirana voda za pitje in kuhanje – ki priteče po čisto pravi pipi! Patent dobite pri JEŽIH!

Za jedilnico so poskrbeli prijazni domačini.

V hladni senci visokih bukev nas je čakala nekaj metrov dolga miza, na travniku, kjer smo postavljali tabor, pa majhna hišica – pripravljena, da nas sprejme v primeru slabega vremena. Pa ne mislite, da smo tako razvajeni! Vstop v hiško imajo le mamice z majhnimi otroki.

Prvi dan našega tabora smo se lotili še ene sila pomembne zadeve. Skavti veste: ni tabora brez jambora! Ježi so posekali primerno drevo in ga pripravili za postavitev.

Dan smo zaključili s slastno večerjo: čevapčiči in pleskavicami.

To noč smo v vsej polnosti občutile čar noči v dolenskih gozdovih. Je pokalo, je šumelo, je cvililo, le renčalo ni okoli šotorov. Moški so zjutraj strokovno ugotovili, da so okoli nas skakali polhi. Po zajtrku smo naredili še streho nad kuhinjo, vodovod, tuš kabino in WC, medtem pa so otroci uživali v igri na travniku. Pred kosilom smo prvič dvignili zastavo!

Potem smo bili deležni strokovnega ogleda našega WC-ja. Spet: luksuz! Poleg tega morajo biti zadeve varne, da nam kakšen malček ne pade v neprimerno jamo! In še eno lepo lastnost ima ta naša nova pridobitev: Čudovit razgled v gozd. Kdor je imel srečo, je lahko občudoval veverico pri nabiranju hrane. Seveda smo WC krstili in s fotoaparati poskrbeli za dokazni material.

Po slastnem skavtskem golažu smo se peš odpravili na izlet v bližnjo vas Selo. Domov smo se vrnili z nekaj štoki koruze, ki so nam jo domačini dovolili nabrati.

Zvečer smo se udeležile sv. maše v Ajdovcu. Ob vrnitvi so nam Dolenjci ponudili njihovo domačo pijačo, da smo lažje zmogli pot na vrh hiba.

Petek je bil pravi dopustniški del tabora. Dopoldne smo si popestrili z izdelavo obročkov za rutice in pripravo na kopanje v Krki. Popoldne so se nam pridružili naši bratje in sestre Ježi, z otroki seveda, ki prej niso mogli priti. Iz Stavče vasi smo od Petrovega prijatelja Toneta pripeljali prav posebno večerjo: pečenega jagenjčka, domač kruh in pristni dolenski cviček. To je pa tako, če ima skavt veze in poznanstva in pozna same dobre ljudi! Pri kosilu se nam je pridružil tudi domači gospod župnik Andrej Sever – nekoč črnuški kaplan.

Po poznem kosilu je Simona z malimi Ježki in nekaj velikimi Ježi iz gline izdelovala rožne venčke. Zvečer pa, kot se za skavte spodobi: taborni ogenj, krsti in podeljevanje imen, preizkus zaupanja, pesmi - zadnja je bila Angelček.

V sobota smo se odpeljali v smeri proti Beli krajini in obiskali zeliščarsko kmetijo Majes, kjer sta nam prijazna gostitelja naklonila kar nekaj ur in z nami podelila svoje znanje in izkušnje o zeliščih. Videli smo, kako se pripravi mazilo, gospod Jože nam je skuhal sirup in čaj, kar smo seveda tudi poizkusili. Vmes smo oddali naše volčiče. Ponje sta prišla njihova voditelja Janez in Andrej in jih odpeljala na tabor v Davčo.

Zvečer smo spet obiskali sv. mašo in s tem poskrbeli tudi za našo dušo.

V nedeljo pa: vstajanje, zajtrk in pospravljanje tabora. Že ob pol enajstih dopoldne smo slovesno

zaključili naše letošnje bivanje na taboru, seveda z željo, da se drugo leto spet vrnemo sem. Škoda bi bilo, da ne bi še enkrat izkoristili tako udobnega bivanja v naravi – mnogo boljšega kot v hotelu s petimi zvezdicami!

Skupaj smo ugotovili, da je imel letošnji tabor eno samo slabost: manjkala sta naša voditeljica Anica - Pojoča ježevka in njen mož Tone - Hudomušni jež (si predstavljate: petje in vici!). Toda prijatelja, zdravje je prvo!

Ob poti smo se poslovili od prijazne družine Gnidovec in se jim zahvalili za njihovo gostoljubje, potem pa smo se odpeljali: eni domov, drugi pa na obisk k našim skavtom izvidnikom (s hrano, ki nam je ostala – bili so je veseli!)

Anita Šuštar, Nepremagljiva ježevka, BOKSS Ljubljana-Ježica

TUDI MI ŠIRIMO OBZORJA ALI

BENEŠKA FESTA DEL REDENTORE V 10 DEJANJIH

V juliju smo bili tri dni v Benetkah. Odkrivali smo jih skupaj z Benečani in pokazali so nam nekaj beneških biserov, ki jih do sedaj še nismo videli. Z njimi smo v laguni praznovali tudi obletnico izganjanja kuge iz Benetk in si ogledali ognjemet, ki je opolnoči razsvetlil beneško nebo..

Širimo obzorja? Ja in to intenzivno, saj se dogaja vedno več srečanj in vedno

več obiskov med skavti treh dežel v okviru projekta ALPE-JADRAN. Komaj smo se vrnili iz Avstrije, že smo pakirali kufre za Benetke. Kufre pa pakirajo tudi italijanski odrasli skavti iz mesta Duevilla, saj prihajajo v začetku avgusta k nam na tabor.

In kaj je LA FESTA DEL REDENTORE? Festa je praznik in redentore pomeni odrešitelj in ta praznik pomeni Benečanom vsakoletno izpolnjevanje obljube, ki so jo dali leta 1576, ko so iz Benetk »izgnali

Foto: Tone Čepeljnik, Umirjeni kondor, BOKSS Lj.-Fužine

Kaj bi hile Benetke brez gondol?

Foto: Tone Čepeljnik, Umirjeni kondor, BOKSS Lj.-Fužine

Miro in tri slovenske skavtinje

kugo«. Kristusu Odrešitelju so zgradili mogočno cerkev in vsako leto se tretjo nedeljo v mesecu juliju s procesijo po pontonskem mostu čez Kanal Grande in Sveto mašo v tej cerkvi spomnijo svoje zaobljube. V soboto zvečer pa vsako leto Benetke zažarijo v mogočnem ognjemetu. Bilo smo tam, doživeli vse to ter še mnogo več!

Mija, Joži, Tone, Miro, Ester BOKSS Ljubljana-Fužine

ROVERWAY -

prišli; uživali; žalostni, a navdušeni odšli

»Snappy, Snappy, every day! Drink Snappy, you can make the difference!« so bila gesla, ki so odmevala po taboru, kjer je taborilo skoraj 3000 skavtov iz cele Evrope. Obe gesli sicer nista bili uradni gesli Roverway-a, sta nam pa močno prirasli k srcu. Slovenci smo še enkrat pokazali, da smo zelo inovativen narod – ideja je zrasla na našem zelniku. Slava Perotu iz Domžal, ki je idejo oblikoval in jo z veliko žara in truda razširil med neuke množice.

Torej, zakaj je šlo?

Četica slovenskih skavtov in tabornikov se je pač odločila, da se udeleži največjega skavtskega dogodka v Evropi in letu 2003. In nikomur najverjetneje ni žal. Že ob prihodu v vročo Lizbono smo se na prekrasni otvoritveni slovesnosti zavedli, da smo del ogromne množice skavtov iz vseh vetrov. Večina od nas take koncentracije rutkarjev še ni videla in smo bili zato kar pošteno navdušeni. Vzdušje je bilo neverjetno. Predstavljajte si 3000 skavtov plesati na poskočne ritme...

Že na začetku smo ugotovili, da sta pojma hitrost in točnost »španska vas« našim portugalskim gostiteljem. Panike ni bilo, saj smo Slovenci znani po prilagodljivosti in smo hitro ujeli počasni ritem domačinov – ki nam je na koncu že prešel v kri.

Prvih pet dni smo preživeli razdeljeni v majhne skupnosti po različnih delih Portugalske in se podrobno spoznavali z lokalno kulturo in portugalsko vročino.

Skupnosti so bile sestavljene iz vodov različnih narodnosti, tako da

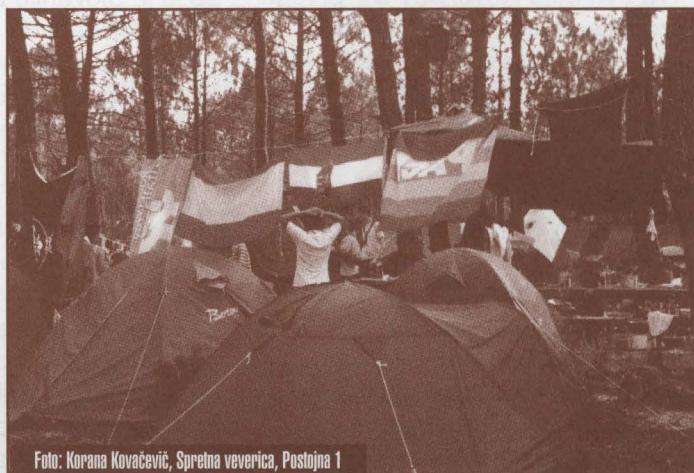

Foto: Korana Kovačević, Spretna veeverica, Postojna 1

barvanja. Vse za narodov blagor, za pomoči potrebne.

Foto: Foto: Korana Kovačević, Spretna veeverica, Postojna 1

nam res ni bilo dolgčas. Najprej smo seveda uživali v izbrani angleščini naših francoskih in španskih skavtskih bratov in sester, a na koncu spoznali, da obstajajo tudi druge vrste komunikacij in smo tako prešli na neverbalno... Počeli smo veliko stvari, od vožnje s kanuji, gorskimi kolesi, plezanja, okušanja kulinarčnih dobrot Evrope, komuniciranja z domačini, do zabijanja žebeljev, žaganja,

Potem je sledil naslednji (za marsikoga najboljši) del Roverway-a – druženje vseh 3000 skavtov. Tu je bilo vse bolj ležerno, za vsakega se je našlo nekaj, bilo je na desetine aktivnosti (od gradbeništva do kópanja). Ob večerih smo imeli tudi predstavitve držav in projektov. Počeli smo marsikaj »prepovedanega« (npr. bedeli smo do polnoči in še čez). Zabave, smeha, veselja in zanimivih dogodivščin je bilo ogromno.

Vsak pa si je lahko osvežil tudi duha, kar je bilo možno storiti na Hribu modrosti. Prekrasno svetišče na hribu, postavljeno iz lesa in belega platna. V njem pa je bila prekrasna angleška travica, kjer si se zleknil in umiril ter po potrebi razmišljal, molil ali pa samo užival v miru, ki ga je le rahlo motil vrvež tabora. Sledil je konec! Veliko je bilo solza, objemov, izmenjavanja elektronskih naslovov, poljubov (»Kako močno jih pogrešam, španske fante!« – izjava moškega osebk)... Vse pa bi bilo lepo in prav, če ne bi pozabili naših šotorov.

**Za vas smo se potili
Melita, Peter, Miha, Roman
vsi iz Celja 1**

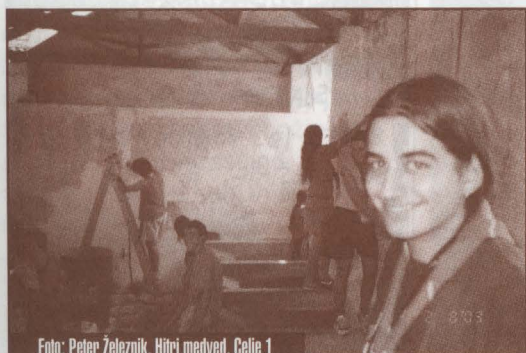

Foto: Peter Železnik, Hitri medved, Celje 1

ROVERWAY ZAKLJUČEN - udeleženci še vedno v gibanju!!

Prva dva dela Roverway-a – prvega evropskega srečanja popotnikov in popotnic, ki je med 31. julijem in 11. avgustom potekalo na Portugalskem, sta zaključena.

To sta bila dela imenovana Roverway ManyWays, kjer so udeleženci izvajali v potovalnih skupnostih različne projekte po celotni Portugalski, izvedeno je bilo 50 projektov, ter Roverway CrossWays, kjer so se udeleženci ponovno srečali na skupnem tabornem prostoru ob čudovitem jezeru Ervedeira (približno 150 km severno od Lizbone). Šest dinamičnih dni so si popestrili z zanimivimi delavnicami, walk-in aktivnostmi kot so plezanje, plavanje v jezeru in ledenem oceanu ter različnimi, pestrimi bolj ali manj »skavtskimi« zadevami. Srečanja

se je iz Slovenije udeležilo skupaj 103 udeležencev. 63 članov in članic našega združenja in 40 iz Zveze tabornikov Slovenije. Na Roverway-u je sodelovalo več kot 3000 mladih iz 29 držav. Nekaj je bilo tudi gostov iz Mozambika in Taiwana. Po povratku domov sledi še tretji dela projekta, kateri nosi ime Roverway-Chain Reaction. V tem delu, ki traja predvidoma do marca 2004, bodo naši udeleženci načrtovati ter izvedli projekte, ki so si jih zastavili že na Portugalskem. Projekte bodo izvajale ekipe na domačih tleh s pomočjo skavtov in ostalih ljudi iz svoje okolice. Namen Verižne Reakcije (Chain Reaction), je ohraniti duh Roverway-a, ki so ga udeleženci živeli na srečanju ter posredovati pridobljeno znanje in izkušnje svoji okolici, družbi. Namen je služiti s svojim znanjem

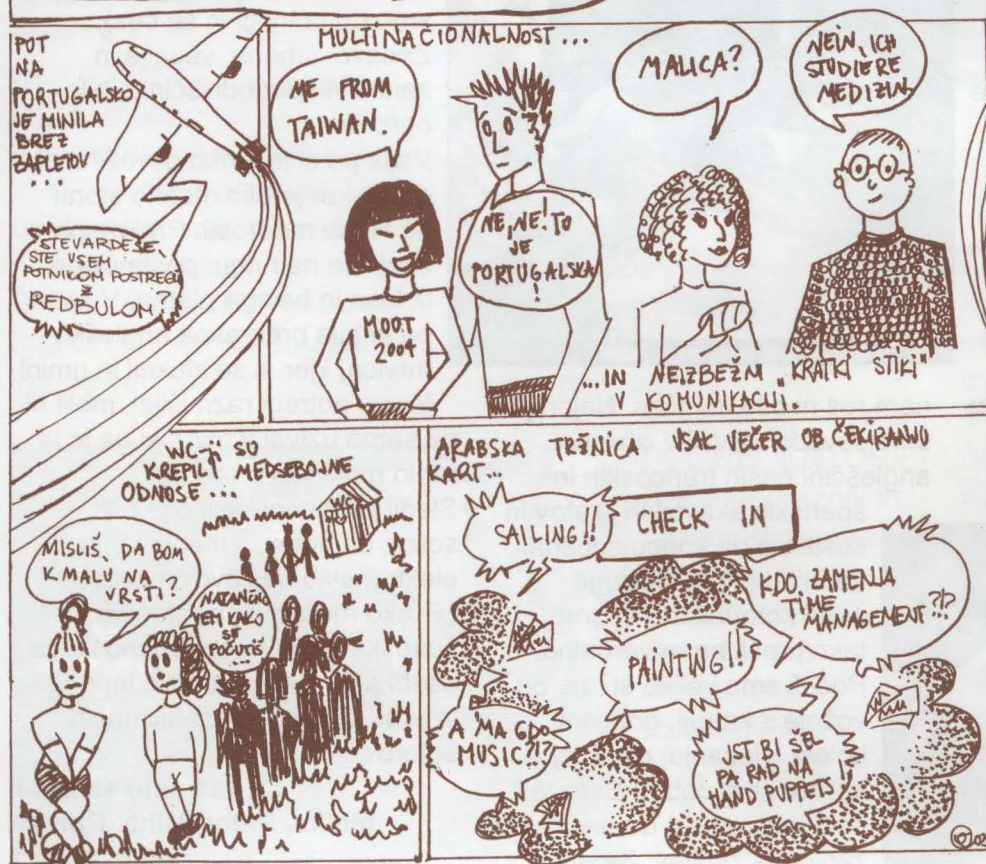
in pripravljenostjo v skupnosti ter spremeniti svet na bolje. Uradno geslo srečanja je »People in motion« - Ljudje v gibanju. Glavno vodilo vsega dogajanja pa je enostaven stavek »You can make the difference«.

Udeleženci so se vrnilo domov polni novih idej in navdušenja za spoznavanje novih širin in dolžin ter z navdihom za nadaljnje delo. O njihovih izkušnjah boste lahko prebrali v naslednjih številkah Skavtiča. Več o dogodku si lahko preberete tudi na www.roverway2003.org

Tu podes fazer a diferenca oziroma You can make the difference!«

**Korana Kovačević, Spretna
veverica, Postojna 1 - Vodja
odprave**

ROVERWAY [PORTUGAL] 2003

KLEPET S FRANCOSKIMI SKAVTINJAMI

Simpatične, radožive, odprte ... In še kaj bi lahko rekla o 16 francoskih skavtinjah, ki so obiskale Slovenijo v juliju mesecu. Njihov obisk je prav gotovo obogatil tudi vse, ki smo jih srečali. Prva ugotovitev ob skupnem srečanju je bila, da smo si drugačni. Prav ta drugačnost pa nas bogati:

1. Kakšno je uradno ime vaše organizacije?

LES GUIDES DE FRANCE. Naša organizacija je sorodna fantovski organizaciji LES SCOUTS DE FRANCE.

2. Kdaj je bila ustanovljena vaša organizacija?

Naša organizacija je bila ustanovljena leta 1923 v Franciji.

3. Kakšne barve kroj nosite?

Svetlo moder kroj nosijo deklice, stare od 8 do 12 let - les jeannettes, sinjemodrega nosijo dekleta, stara od 12 do 14 let - les guides, rdečega nosijo dekleta, stara od 14 do 17 let - les caravelles (to smo me) in zelenega dekleta, ki so stara od 17 do 21 let, ki se udeležujejo humanitarna potovanja, in se imenujejo les jems.

4. Ima vaša organizacija kakšne posebne dogodke, po katerih je razpoznavna?

Vsaka aktivnost naredi našo organizacijo nekaj posebnega: skavtstvo je nekaj posebnega že samo po sebi; v družbi pa smo znani po tem, da vsako leto zbiramo denar za dan spomina, kar najverjetneje počnete tudi vi.

5. Kaj je tisto, kar pri delu z dekleti v vaši organizaciji najbolj spodbujate?

Posebej spodbujamo osebno spremljanje vsakega dekleta čez leto in tudi na taboru. To nas dela drugačne od navadnih, neskavtskih, poletnih taborov; poleg tega spodbujamo tudi vrednote, kot so pomoč bližnjim, deliti si z drugimi, učiti se od drugih in učiti druge življenja v skupnosti. Posebej bi pa omenila tudi dejstvo, da smo v naši organizaciji sama dekleta (razen v starosti Les jems), kar tudi oblikuje način dela v naši organizaciji.

6. Kaj pravijo vaši skavtski zakoni?

Skavtinja si šteje v čast, da si pridobi zaupanje.

Skavtinja upošteva zakone in spoštuje starše in predstojnike.

Skavtinja mora služiti in pomagati drugim.

Skavtinja je dobra do vseh in je sestra vsem ostalim skavtinjam.

Skavtinja vidi v naravi božje delo in spoštuje živali in rastline.

Skavtinja zaupa sebi in si v težavah žvižga in poje.

7. Ali vam je bila Slovenija všeč, ko ste bile pri nas?

Naravnost oboževale smo jo!!!

8. Kako ste se odločile, da pridete ravno v Slovenijo?

Moram reči, da so se odločile naše punce, v bistvu precej na slepo; hotele so iti v tujino, a smo se lahko odločale le med državami v Evropi. Odločile smo se, da bomo obiskale kakšno neturistično deželo, ki je z našimi družinami običajno ne bi. (Tako smo vsaj mislile, vendar mogoče temu ne bo več tako, ker nam je bila Slovenija res všeč!)

9. Kaj vam je bilo v Sloveniji najbolj všeč in kateri dogodek vam je bil najbolj razburljiv?

V pokrajini smo zares uživale, videle smo toliko čudovitih krajev, ki delajo vašo deželo tako očarljivo; najboljša stvar pa je bila najverjetneje (pa brez šale) srečanje z Monikinimi skavti iz Nove Gorice. Na ta način smo odkrile, kako izgleda skavtstvo pri vas in to je bila tudi edina priložnost, ko smo se imele možnost pogovarjati s slovenskimi ljudmi ves cel dan in se navezati nanje. Resnično smo cenile gostoljubje ljudi (razen tistih, ki delajo v turizmu!!!), ki so nam zelo poenostavili celotni potovalni tabor. Še enkrat hvala Moniki in njeni skupini za toplino in gostoljubje ter za njihovo pomoč med našim potovanjem!

Včasih ni potrebno veliko, da naredimo nekomu veselje, hkrati ga pa tudi sebi. Poleg tega se včasih ob prijetnem druženju tudi veliko novega naučimo in spoznamo. In še enkrat bi omenila, da nas prav drugačnost bogati. Vse to smo skavti iz stega NG1 lahko letos podoživeli ob francoskih skavtinjah. In kaj podobnega priporočamo tudi vam ... ☺

Za les caravelles iz Pariza v Franciji so odgovarjale: voditeljice Hortense, Florence, Amelie in Katia

**Intervju je pripravila in prevedla:
Monika Kovačič, Pozorni orel, Nova Gorica 1**

TABORNA ŠOLA POTA 1 - Od Kopra do Lucije BODI ZVEZDA

Iz vseh koncev Slovenije smo se podali na TŠ, takrat 29.4.03. in skupaj preživeli en teden, ki je vsakomur izmed nas prinesel marsikaj novega in zanimivega. Skupaj smo se smejali 24h ur na dan...veliko smo peli in pozabili nismo niti na Gospoda, ki nas je teh 7 dni spremljal z veliko blagoslova in milosti. Skratka – postali smo ZVEZDE! In sedaj sijemo za VAS!

29.4.2003 je bil za marsikoga izmed nas prav poseben dan?! Ja, le zakaj?

Na ta dan se je namreč začela taborna šola. Veliko TŠ se je že zgodilo in marsikaj smo vedeli, kaj nas lahko čaka, ampak prav gotovo je bila ta TŠ nekaj posebnega! Postali smo ZVEZDE! Naslov naše TŠ je bil namreč »Bodi zvezda«.

Ko smo se zbrali v Kopru na železniški postaji, smo se morali tako kot na prvih »popostarsih« tudi mi prijaviti. V roke so nas vzeli »strokovnjaki«, ki so nas preizkusili v petju, plesu ter z nami opravili kratek pogovor, nakar je sledila hoja do našega prvega postajališča in seveda večerje ... PIZZE!!! začetek je bil odličen – kar se hrane zadeva, mislim! ☺ Še preden se je TŠ sploh začela, smo morali izpolniti prijavnico in tam pod rubriko »prehrana« nismo zasledili, da bi morali obkrožiti, ali smo rastlinojedci ali mesojedci, kajti o mesu ni bilo kaj dosti videti na našem jedilniku. Ampak, kaj bi se jezili, mi smo to vse skupaj vzeli kot velik štos in se temu vedno znova iz srca nasmejali. Mislim, kot da se nismo 24 ur smejali, ampak vseeno. No, poglejmo dalje ... kaj bi dolgovezila. Spoznavali smo vse veje skavtstva: od naših volčičev in volkuljic do izvidnikov in seveda popotnikov. Pogledali smo malo, kaj počnejo v SKVOju, se podali še malo v naš statut

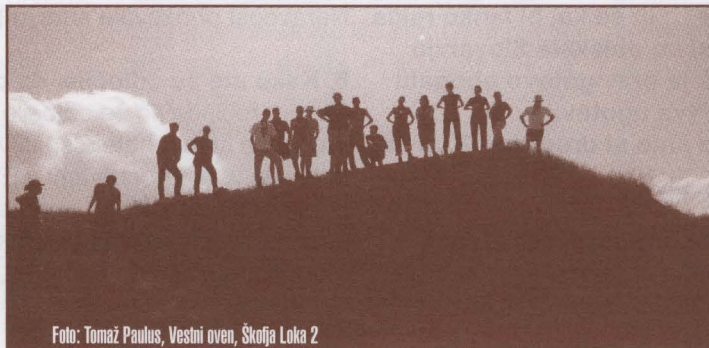

Foto: Tomaž Paulus, Vestni oven, Škofja Loka 2

in na splošno pogledali, kako mi delujemo. Seveda smo se marsikaj naučili, npr. kako pripraviti srečanje, na kaj moramo biti vse pozorni ... in tukaj smo videli, kaj vse je potrebno postoriti za dobro srečanje, zimovanje in tabor, ko se nam še sanjalo ni, da je toliko dela! Kar pa se nam je zdelo najpomembnejše pri načrtovanju?! Tisti zadnji del: »agape«. Tako kot verjetno marsikomu izmed vas?

Ves teden smo sledili naši zvezdi, tako kot so zvezdi sledili Trije Modri. Na naši poti so nas vsak dan spremljali in nam poskušali pokazati pravo pot – pot k zvezdi. Verjemite, da je zelo težko slediti zvezdi. Pojavijo se marsikatere prepreke in ovire na poti, vendar s skupnimi močmi je mogoče tudi te ovire premagati. Nam je uspelo in tako smo 3. 5. 03 prispeli v Lucijo. In kaj smo najprej naredili?! Najedli smo se in potem MORJE!!! Verjemite ali ne, voda je imela pičlih 16 stopinj C, ampak po enem tednu neumivanja nas to ni niti malo motilo! Veseli in vode željni smo skočili vanjo. Bilo je odlično. Kar lahko si predstavljate, kako so nas gledali ljudje, ki so bili takrat v bližini.

Foto: Tomaž Paulus, Vestni oven, Škofja Loka 2

Smešno se je zdelo še celo fantu na recepciji kampa, da mi resno mislimo s kopanjem, ko smo ga vprašali, koliko stopinj ima morje. Ampak nas ni mogel ustaviti nihče, niti ekipa Skavtskega radia z njihovimi vprašanji. Pardon, ampak zvezde imamo pravico do zasebnosti, se vam ne zdi? Kaj je bila pa pika na i našem kopanju: topla voda v sanitarijah v kampu, človek ne more verjeti! Vsi skupaj smo doooooo užívali in se predajali užitek tople, tekoče vode.

Marsikaj bi vam lahko še povedala, kaj vse smo počeli, vsaka minuta je bila zanimiva, vsako minuto se je zgodilo toliko reči, ki bi vam jih rada zaupala, ampak ne morem. Ko se boste sami odpravili na kakšno TŠ, boste vedeli, kaj vam govorim, in me boste razumeli.

In tako je naslednje jutro prišlo – slovo. Za marsikoga izmed nas nezaželen trenutek. Verjemite, da je en teden kratek in zelo hitro mine. Ampak en teden je bil ravno dovolj, da so se med nami zgradili temelji za dobro prijateljstvo. Res, da smo iz različnih koncev Slovenije, in res, da so med nami razlike, sploh Ljubljana - Maribor, kaj ne Tomaž K? Ampak, vse skupaj smo mi vzeli kot en velik hec ... smeha je bilo toliko, da se opisati ne da. Mislim, da nam je vsem, tako voditeljem kot nam, ta TŠ prinesla kar nekaj novih spoznanj in kar je najpomembnejše – PRIJATELJEV! Postali smo eno – postali smo ZVEZDE! In sedaj na skavtskem nebu sijemo zelo močno, poglejte, nas vidite?

Drage zvezdice: Anej, Kornelija, Mojca, Štefan, Marko, Vilma, Anže, Tomaž K., Danijel, Anja, Tadej, Marina, Elvis, Romana, Tomaž M., Alojz, Maja, Tomaž P., Marjan, Ana in Peter – RADA VAS IMAM!

**Katja Bučar, Spretna
Iisica, Maribor 1**

Čez Po(u)horje

Trije PP-jevci, dva voditelja, pet težkih nahrbtnikov in Pohorje. Nekaj malega o vodah sumljivih barv in vonjav, krstu in zemljevidih.

Vse skupaj se je začelo nekaj mesecev prej, ko smo prejeli vabilo na tabor v Slovenski Bistrici. Da bi ubili dve muhi na en mah, smo se odločili, da izvedemo še potovalni tabor čez Pohorje. Te odločitve nismo obžalovali (no ja, morda prvi dan). In smo šli. Vlak v Velenje je imel odhod ob 6.50. Tu naj omenim, da sem skoraj zaspal, na vlaku pa smo srečali skavtinje iz stega Ajdovščina-Šturje. V Velenju, kjer smo zapustili vlak, smo izropali sparovo trgovino. Sledil je avtoštop do Mislinje. Na začetku smo se zagrizli v napačen klanec, zato smo se vrnili v Mislinjo, kjer smo vprašali za pot (beri: klanec), ki drži na Črni vrh (1543 m). Naj jo opišem. Dolga, strma in naporna. Dobra stran pa je bila ta, da smo na vsakem koraku našli maline. Utrujeni popotniki smo si privoščili odmor za kosilo. Na vrhu pa smo bili že bolj ali manj crknjeni popotniki. Sledilo je obvezno slikanje in vpis v vpisno knjigo. Pod vrhom smo srečali Ptuj 1 in skupaj smo postavili šotore. Zjutraj so se Filipjani (tako smo jih krstili in sicer po njihovem voditelju Filipu) prvi odpravili na pot, Ljubljančani pa smo še malce poklepetali. Potem pa odhod. Cilji so padali drug za drugim. Ribniška koča, Ribniško jezero (tu smo resno razmišljali o kopanju) in Lovrenška jezera, kjer smo prespali na razglednem stolpu. Prav tako se je tu odvijal moj krst (uf, ja!). Sklece s težkim nahrbtnikom, vprašanja, na katera nisem vedel odgovora (kazen za napačen odgovor 1 počep), nošnja dolge in trhle lestve do jezerčka. Čez jezerček sem se moral preplaziti po lestvi. Vse lepo in prav, če lestev ne bi bila trhla, voda pa ne umazana in smrdeča. Na srečo nisem padel v vodo. Naslednji dan smo šli mimo Peskov (Tu smo se oskrbeli z vodo, ki smo jo poimenovali Gnojevka. Smrdela je po gnoju, ampak smo jo vseeno

pili. Kasneje ni bilo posledic), Treh žebļjev, bojišča Pohorskega bataljona in do Osankarice. Prespali smo v krmišču za srne. Naslednji dan mimo Črnega jezera (srečali Ljubljano 4), Svetih treh kraljev (kjer smo imeli kosilo s Filipjani), Planine pod Šumikom (tu se zemljevid ni ujema z realnim stanjem na terenu, kar nas je stalo pol ure tavanja), Močnik in Maroltova jelka. Pod mogočno jelko (obseg slabih 6 metrov) smo prespali, naslednji dan smo postali Aljaž, Jure in jaz vitezi. Po samem obredu smo imeli kosilo in nadaljevali našo pot do Slovenske Bistrice, kjer smo se udeležili tabora Tu se mor's zbuditi.

Vsem priporočam pohod čez Pohorje. Je malo ljudi, veliko izvirov in poti. Narava je neokrnjena in čudovita. PS: naj vas klanci ne odvrnejo od nadaljevanja poti. Verjemite, bogato se vam bo obrestoval vaš trud in preliti švic.

Luka Novak, Pozorni ris, Ljubljana 2

Foto: Luka Novak, Pozorni ris, Ljubljana 2

Tu Se Mor's Zbuditi - mnenja o delavnicah

Tu mor's TOLČ'T PO ZIDU:

Luka Kunaver, Ljubljana 2: »Počutim se čisto začetniško, kot da tega nisem še nikoli delal. Mislil sem, da bom lahko tu sprostil negativno energijo.«

Jure, Ljubljana 2: »Brez komentarja!« (blažen nasmeh in sijaj v očeh pa je več kot zgovorno povedal, da je bil Jure navdušen nad delavnico.

Destruktivc, pač. op.p.)
Naš komentar: ko smo prišli drugič, je v steni zijala velika luknja, ki pa še vedno ni dovolj velika. Razbila sta jo amater Luka in vajenec Jure

Tu mor's BOBNAT:

Nino, inštruktor bobnanja: »1,2.3.4 paparara za začetek ste super. Ne smete igrati s silo, ampak s čustvi.«

Nina, Ptuj 1:

»Bobnarsko. Bilo je glasno in zabavno. Odličen je bil tudi inštruktor. Se vidi, da živi s srcem in dušo za to dejavnost.«

Naš komentar: V šali rečeno: Veliko hrupa, za prazen nič. Ampak kljub temu so udeleženci zavzeto poslušali Nina. Novinarji smo enotnega mnenja, da če bi se mi kaj takega lotili, bi bilo

še več hrupa za še večji prazen nič.

Tu se mor's MASIRAT:

Voditeljica delavnice:
»Ja, seveda ste lahko tu, samo tiho bodite ... V našem vsakdanjem dnevu se nam prileže dobra masaža, saj se lahko popolnoma sprostimo.«

Ana in Marjeta, Ribnica 1: »Masaža je zakon. Počutim se kot

prerajeno. Zdaj pa si še sušimo masko, ki smo jo dobile na uri.«

Naš komentar: Tu pa smo ujeli nekaj čudežnih receptov in napotkov:

- po naporni hoji ali težkem plesu je za vaše noge slana mlačna voda pravi balzam

- kumarični obkladki pomagajo odpraviti podočnjake

- masiramo vedno v smeri proti srcu

- še važen napotek: žgečkljivega ne masiramo

Tu mor'š PLEZAT:

Luka, Ljubljana 2:

»Plezam že dolgo, tako da mi je bila ta delavnica pisana na kožo. Stena je bila odlična, nekaj zafrknjenih smeri.

Voditelja pa sta bila carja. Samo proti koncu nas je malo lovil dež, ampak smo pa prevedrili pod skalnim previsom, dokler ni Urška prišla po nas s kombijem.«

Pa še mnenje o celotnem taboru:

Slavica, Gorica 1, SZSO:

»Zelo lepo. Lani sem bila na Marmeljadi, vendar na vseslovenskem taboru oz. srečanju pa sem prvič. Vzdušje razigrano. Spoznala sem nove skavte ter se srečala s starimi prijatelji.«

Skavtinje, Novo mesto 1:

»Itak dobr, na muč fajn. Kot bi reku Srečko Katanec: »Kapo dol!«

Andrej, Škofja Loka 2:

»Delavnice so kul. Hrana enako. Samo stranišča

so bl tko. Všeč mi je bilo, da je tako razgibano in pa da je veliko prostega časa.«

Kristjan, Gorica 1,

SZSO:

»Zanimivo in prijetno med rojaki ter zabavno in dobro organizirano.«

Aleksij, Gorica 1, SZSO:

»Lepo in zanimivo. Ostalo pa so že drugi povedali.«

Danijel, Gorica 1, SZSO:

»Pridni vojaki, ki so nam kuhali menažo. Dobro uštimano.«

Polona, Rače 1:

»Proga preživetja je fenomenalna. Resnično ena od ta boljših. Dost blata. He, he.«

Urška, Bovec 1:

»Uf, hm. Presenečena sem nad vsem. Programom, hrano, delavnicami in progo preživetja. Posebej pa se mi je zdel dobr bend.«

Kaj pa o vsej stvari menijo organizatorji?

Anka, PP:

»Čuj, vredni vtisi. Na začetku je bilo malce zaskrbljenosti, ker smo se prvič lotili takega projekta. Drugače pa fajn, navdušena. Smo pa že vsi en mal crknjeni. So pa tut udeleženci poskrbeli za zabavo in žur.«

Doroteja, PP:

»Smo že vsi crknjeni. Vzdušje se je iz ure v uro stopnjevalo in doseglo vrhunec v soboto. Danes je nedelja in se vidi, da so vsi že utrujeni - tako organizatorji kot

udeleženci. Zato pa je danes malce več prostega časa.«

Tonka, PP:

»Ful fajn. Izpolnili smo vsa pričakovanja in cilje. Nisem pričakovala takega odziva in energije od udeležencev. Carji so.«

Miljana, SKVO:

»Navdušena sem. Že prej sem verjela v naše PP-jevce, ampak s tem projektom in kar so naredili, pa so me popolnoma presenetili. Čestitam jim.«

Nina, SKVO:

»Tako je. Bili so močni in vztrajni. Veliko so

žrtvovali. Svoj čas in trud, znanje in ne nazadnje tudi samega sebe.«

Urška, PP:

»Voditelji smo bili večino časa v ozadju. Večino so naredili sami. Redko so potrebovali našo pomoč ali oporo. Res, prijetno sem presenečena nad uspehom in zagnanostjo. Na dobri poti so.«

Zbrali in uredili:

Luka Novak, Pozorni ris, Ljubljana 2
Ana Gorše, Ribnica 1
Darja Stele,
Vsestranska sova,
Komenda 1

Suša in poplave - kako smo klicali dež na TŠ Metode IV

Če je slučajno v dneh od 02. do 07. avgusta kje blazno primanjkovalo dežja, je bilo to zato, ker smo ga pretežno večino priklicali nad naš konec. Preden pa vam izdam skrivnost, kako, pa še malo »uokoljanja« ©

TŠ Metode IV se je dogajala na prijetni nabrežini reke Trebuščice (tipični primer rečne terase 1. in 2. stopnje ...) v kraju Dolenja Trebuša (na pol poti med Idrijo in T'minom). Vodstvo je bilo več ali manj skorajda kompletna zasedba državnega vodstva veje IV (Lidija, Monika, Gvido, Rihard, DA Franc iz Maribora in tehnična pomočnika Nataša iz Wajdušne in Matej iz Brezovice).

Vseh udeležencev nas je bilo 23 in najprej so nas razdelili po 4 šotorih. Mi smo seveda taborili spodaj, na 1. rečni terasi, voditelji pa obvezno na drugi, višji rečni terasi, da so imeli pregled nad dogajanjem malopridnih IV-jevcev in pa, da jih ne bi slučajno zalilo ob kakšni večji povodnji. No, na koncu smo mi ostali suhi, oni pa so imeli okrog šotorov pravi sistem obrambnih jarkov in nasipov, z aligatorji in dvižnimi mostovi vred, a do tja še pridemo.

Prvi dan nam tudi ni ušlo vse tisto, kar običajno spada k začetku taborjenja: postavljanje šotorov, kopanje jam za odpadke in WC-je, kuhinj, jedilnic in vsega ostalega, kar še spada zraven, kjer smo si lahko po dolgem času spet osvežili spomin na naša izvidniška leta in na davno pozabljene učinkovite metode zabušavanja, kot na primer SFRJ: sedam filozofira, radi jedan@, jedilnice ku par japancih (sediš na tleh, talar pa nižje od kolen), in pa »Kolk

so že rekl, da naj bo globoka jama za wc, a minimalno pol metra? Ma sej to (2 dm) je že skor tolik, pa sej je že dost globok.« – seveda zgolj s tem namenom, da bomo spoznali mišljenje naših izvidnikov in bomo vedeli, kaj pričakovati od njih.

Ampak mi se nismo dali in smo bili pravi zgled delovne vneme in bratske pomoči. Ker je bil tokrat zbran sam cvet bodočega IV-voditeljstva, smo seveda hitro pljunili v roke, eins-zwei-drei hitro vse postavili in celo tlakovali WC-je (za morebitne fekalne izcedke ob večjih nalivih pa vseeno ne prevzamemo nobene odgovornosti). In če pogledamo našo izobrazbeno strukturo, vam bo tudi takoj jasno, zakaj. Ob nekaj komunalnih inženirjih, geodetih, gradbenikih, statikih, matematikih, fizikih, elektronikih in geografih, se je manjkalo samo še kotličkov s tekočo vodo in pa elektrifikacije. Pa še izplakovanje WC-jev se je s klicanjem dežja nekako dalo deloma regulirati.

Nadalje smo se razdelili po vodih, ki so bili za spremembo mešani (zato, da smo spoznavali tudi mnenja in poglede na dogajanje s strani nasprotnega spola in da morebitne rešitve, zaključki ali povzetki debat ne bi bili preveč šovi- ali feministično naravnani :)) in te skupine so do konca TŠ več ali manj ostale osnovne delovne skupine.

Običajen dan se je začel z običajno jutranjo taborno proceduro – telovadba, zajtrk in kvadrat ob dvigu zastave, potem pa so do kosila sledila dopoldanska »predavanja« v 11 šoli na travi pod soncem. In smo poslušali – metoda, metodološki pripomočki, nameni, cilji, program, vrednote, družbena, spoznavna, čustvena ... področja razvoja, zorenje, učenje, problemi, konflikti, vzgojno načrtovanje, projektno načrtovanje, analiza, duhovnost, obredi ... in še in še. Vmes so seveda sledile še zabavne igre za sprostitev in prosti čas a po vsem na novo osvojenem znanju so včasih možgani že kar klecali in ko so ti potem kakšno noč v sanjah mimo tebe leteli metodološki pripomočki, cilji in razvoji, se je znalo zgoditi, da si za rano jutro imel v glavi vse pomešano, ko pa ti je spet nekako uspelo vse skupaj sestaviti nazaj in zakapirati, pa občutek, da si moral biti pred taborno šolo prava budala in da si leto zvozil zgolj po srečnem naključju, kajti razni nameni, cilji in metodološki pripomočki, ki pred tem nisi kaj baš dobro vedel, kaj bi z njimi sploh počel, so kar naenkrat dobili smisel. In to zelo uporaben smisel, pravzaprav tako uporaben, da si se vprašal, kako to, da si brez njih sploh lahko preživel.

Po dopoldanskem učenju je sledilo samostojno kuhanje kosila (kjer smo nekajkrat na lastni koži zakapirali, zakaj izvidniki nikoli ne skuhamo kosila tako hitro, kot bi si mi želeli), nekaj minut prostega časa za namakanje v Trebuščici ali lepotno spanje po obilnem kosilu in okoli treh spet nadaljevanje učnega procesa do večerje. Občasno so seveda program spremenili kakšna velika igra, potep ali pa samo nenapovedane popoldanske poplave.

Vzporedno z metodami veje IV pa je mdr. potekal tudi samovzgojni dodiplomski študij iz sedečih ved – kako sedeti na armafleksu na 1000 & 1 način in pri tem ostati buden, brez da ti odpade stran hrbtenica, z možnostjo dodatne razširitve študija z izborom tehnik masiranja boleče hrbtenice (posamezno ali skupinsko) I in II, in kot posebna nagrada še kozmodisk, za najhujše primerke pa še fizično razgibavanje mišic ob kopanju jarkov in okopov ob nenadnih nalivih.

In ko sem sedaj že ravno tolikokrat skrivnostno omenil neke povodnje, je počasi že prišel čas, da razkrijemo mit še drugim. Na tem taboru je namreč postala zelo popularna pesem Suša, ki smo jo zapeli obvezno vsaj nekajkrat na dan. Vendar so nas kmalu začele obiskovati neke čudne nevihte, ki so se sredi jasnega dne vzele iz nevemkje in od nevemkod in vsako pot povzročile prave poplave in okopavanja okrog šotorov. Sčasoma smo empirično spoznali, da bi utegnili biti prepevanje Suše in deževje celo v neki povezavi. Dejstva so pokazala, da se vsako pot, ko mi odpojemo Sušo, prej ali slej ulije kot iz škafe. In medtem, ko so po drugih koncih Slovenije poročali o katastrofalni suši, smo si mi lahko le zapeli Sušo in kot bi poklicali skupaj še tiste edine preostale oblake okoli Slovenije, je v roku ure ali dveh začelo deževati. Vraževerje in herezija sta nas prignala celo tako daleč, da si zadnji dan tabora, dokler vsa oprema ni bila pospravljena in zložena na tovornjaku, Suše preventivno nismo upali zapeti. In še takrat se je potem ulilo, ker smo si nekateri, s pogledom uprtim v jasno nebo, začeli mrmrati Sušo, očitno prepričani, da pač iz tega obzorja brez oblaka nima nič mokrega dol za pasti. Ja, takrat smo dokončno dokazali domnevo, da obstaja statistično pomembna povezanost med Sušo in dežjem.

In če se vam bo torej kdaj zgodilo, da vam obilno deževje zamoči v šotore, ali pa, Bog ne daj, odnese streho ali cesto, potem se velja najprej dobro pozanimati, če ni slučajno kdo (eden ali celo več) od nas v vaši bližini prepeval Suše, preden se začnete jeziti na nebeške zapornice.

Seveda pa se da pojav dobro izkoristiti tudi v druge namene. Če bo drugo leto spet taka katastrofalna suša kot letos, smo se odločili, da bomo družno šli na turnejo po Sloveniji in na najbolj ogroženih predelih zapeli kakšno Sušo ali dve. Če kmetom takrat ne bo suša vsega vzela, potem jim bodo pa zagotovo poplave :)

Ob koncu naj dodam še, da je teden kar prehitro minil, in da bi vsi z veseljem tabor podaljšali še za kakšen dan ali dva, v zameno za malo več popoldanskega poležavanja, namakanja in debatiranja, kajti dan se je vsak dan čisto prehitro končal in včasih si dobil občutek, da vseh udeležencev tistega dne še opazil nisi, kaj šele, da bi z njimi spregovoril kakšno besedo ali dve. Tako je bila edina stvar, ki se je tej taborni šoli manjkala, poleg več časa, seveda, dobra, močna skodelica kofetka zjutraj in po kosilu. Ker drugače se ti je utegnilo zgoditi, da si v prijetni senci med popoldanskimi predavanji namesto z znanjem malo pokompenziral s kakšno urico nenačrtovanega počitka. Sicer pa zakon!

Tomi Tomšič, Napredni sokol, Kranj 1

Naj dogodek v skavtskem letu 2002/2003

Letošnji naj dogodek je sta bila dva dneva skupnega druženja vseh skavtov našega stega ter odraslih skavtov na taboru čete v Dolenji Trebuši. Tako smo imeli enkratno priložnost za prijetno druženje in spoznavanje v skavtskem duhu.

Mojca Abram, Vsevedna panda, Nova Gorica 1

BUM PRIJATELJSTVA 2003

Konec avgusta se je v Ankaranu zgodil že 4. Bum prijateljstva. In res je bil BUM in res je bilo ogromno prijateljstva! Povedala vam bom, kaj vse se je dogajalo, čeprav je to zaman, kajti ne da se opisati, kako »fajn« je bilo.

Pravzaprav se je naše druženje z Bošnjaki, žrtvami min, začelo v Ljubljani s piknikom, ogledom mesta, hiše eksperimentov in adrenalinsko vožnjo z letalom, ki naj bi bila v resnici panoramski izlet nad Ljubljano in Bledom. Naša sovoditeljica in pilotka Petra je še ves teden uživala vsesplošno spoštovanje.

Potem pa hop-cop v ledeno mrzlo Postojnsko jamo. Splošno pomanjkanje puloverjev in toplih oblačil ni nikogar pretirano motilo, da je le vlakec brzel po jami. Malo podhlajeni in pod vtisom najrazličnejših vrst kapnikov in podzemnih dvoran smo tako končno krenili na morje!!!

Ankaransko župnišče je postalo naše glavno oporišče, v katerem smo vsak dan delali vrsto zanimivih stvari. Najprej je bobnarska delavnica navdušila Bošnjake, le-ti pa so s svojimi na novo pridobljenimi tolkalskimi sposobnostmi že isti večer navdušili nas. Tu pa se še ni končalo. Večer se je prelevil v pravi »balkan žur«. Harmonika je pela, mi vsi pa smo se navdušeno sukali v kolu, se učili korakov in občudovali bosanske specialiste v plesu.

Različne dejavnosti so se tako vrstile vsak dan: slikanje na steklo in poslikava majic, jahanje konja, veslanje s kanuji in seveda izlet z jadrnico, ki je bil za mnoge posebno doživetje. Brez dvoma pa smo bili vsi posebno navdušeni nad plezanjem na Črnem Kalu. Kako lahko človek, ki je brez obeh rok, prepleza steno?! Navdušeni so bili tudi nad sedečo odbojke. Nekateri so se nad njo na preteklih Bum-ih tako navdušili, da jo sedaj doma redno trenirajo.

In da ne pozabimo na našo glavno okupacijo: plaža! Nedvomno smo bili najglasnejša skupina na plaži in najbolj zanimiva tudi. Nam pa je bilo seveda najpomembnejše »tunkanje« v morju, borba za blazine in vsesplošno »nagajanje« v vodi in izven nje. Nema lokrat so se iz vode slišali navdušeni kriki nad prvimi plavalškimi uspehi sedaj že bivših neplavalcev. Ne vem, kdo je bil bolj navdušen: novopečeni plavalci ali tisti, ki so jih te večšine

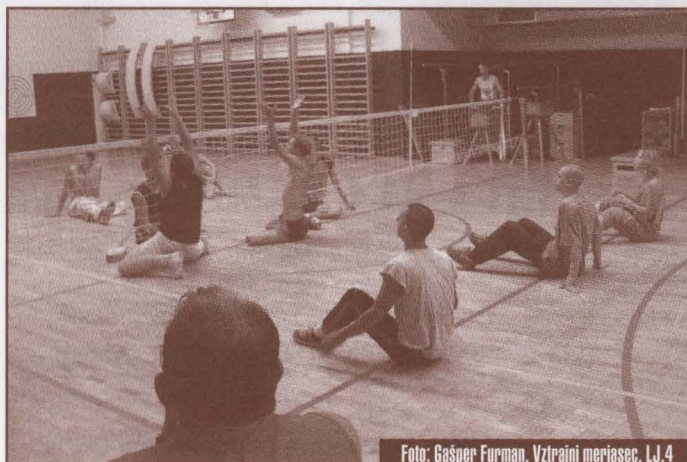

Foto: Gašper Furman, Vztrajni merjasec, LJ.4

učili. Vse skupaj so popestrili še Pepetovi znameniti skoki »na ploh« iz neslutnih višin.

Tako je tekel teden ob vsakodnevnih odbojgarskih tekmah, ki so postale večni derbi Slovenija : Bosna, in krasni hrani naše kuharice Fani. Da bi zaživel še v večjem prijateljstvu, medsebojnem spoštovanju in toleranci, je poskrbel naš duhovni voditelj Mario z duhovnimi mislimi. Seveda pa nismo pozabili niti na družabne večere in večerne preverbe, ki so se pogosto nadaljevale v dolge, prečute noči.

In potem je prišla nedelja. In slovo. In solzice. Če pa mislite, da je to konec, se presneto motite. Mi se kar ne moremo nehati družiti pa Bošnjakov tudi ne moremo pozabiti in oni ne nas. Mobitel si pa mane roke, ker se je število sporočil v tujino kar naenkrat drastično povečalo. No, to je zgodba o PRIJATELJSTVU, ki je totalen BUM tega leta in ki mu nobena mina ne more do živega! Ker to je konec: hud BUM.

Marinka Skrt, Radovedna belouška

UJEMI ME 2003

Prva junijska sobota je skoraj 160 IV in nekaj več kot 30 voditeljem iz dvanajstih čet ljubljanske regije prinesla prvi regijski projekt, poimenovan UJEMI ME 2003. Prav za vse zbrane je bil to dan razigranosti, novih poznanstev in poštene tekmovalnosti.

Načelnik Sandi in načelnica Sabina sta v uvodnem delu slovesno dvignila slovensko in skavtsko zastavo, nato pa smo vsi skupaj z združitvijo naših rutic v eno veliko izrazil pripravljenost, da se kot bratje in sestre skupne regije preko poštene igre povežemo med seboj.

Sonce je neusmiljeno pripekalo, izvidnike in vodnice pa je bolj kot to grel športno-skavtski duh, ki jih je izzival, naj pri norem nogometu s štirimi goli, roverčku, posebnem poligonu, kmečkih in miselnih igrah ter vlečenju vrvi "ujamejo" čim boljši rezultat.

Slednjič se je izkazalo, da je najbolj pošteno igrala četa iz Domžal, najboljši rezultat pri igrah pa je dosegla četa iz Komende. Lepe nagrade jih bodo še dolgo lahko

Foto: Damjana Kern, Prebrisana čebela, Komenda 1

spodbujale k pošteni igri. Končna zmago smo si pa razdelili čisto vsi: predstavniki regijskega odbora, ki žrtvujejo svoj

čas in sposobnosti za oživetev in delovanje regije, voditelji in udeleženci, ki se kljub vsem mogočim obveznostim v tem času niso ustrašili nepoznanega projekta, vsi požrtvovalni posamezniki, ki so s svojim trudom veliko prispevali h kvalitetnejši izvedbi tega dneva, in seveda tudi tisti, ki smo takole ob koncu dneva ugotovili, da je bila kljub vsemu uspešno "ujeta" tudi uresničitev zastavljenih ciljev.

Damjana Kern, Prebrisana čebela, Komenda 1

Poročki

Nekje za devetimi gorami in sedmimi vodami leži Grosuplje. V Grosuplju sta živela princ in princesa. Princu je bilo ime Miha, princesi pa Simona. Spoznala sta se, zaljubila, zaročila. Približal se je dan njune poroke ...

13. 09. 2003 ob petih popoldne: Skavti smo že nestrpno pričakovali, kdaj se bosta pripeljala ženin in nevesta. Končno. Nevesta v beli obleki, ženin v sivi, cvetje v rumeno-oranžni barvi, neverjetno. Odšli smo v cerkev. Skavti smo jima zgradili gugalnico, da sta se med mašo rahlo zibala. Začela se je maša, ki jo je vodil dr. Franc Šuštar: berilo, evangelij, pridiga ... potem pa je prišel trenutek, ko sta si izmenjala prstana in dahnila tisti usodni: da. Poročena sta!!! Potem pa, kako lepo, vzela sta v roke vsak svoj mikrofona in zapela pesem v spremljavi pevcev in organista. Večini prisotnih je stopila solza v oči. Pred cerkvijo smo ju skavti počakali postavljeni

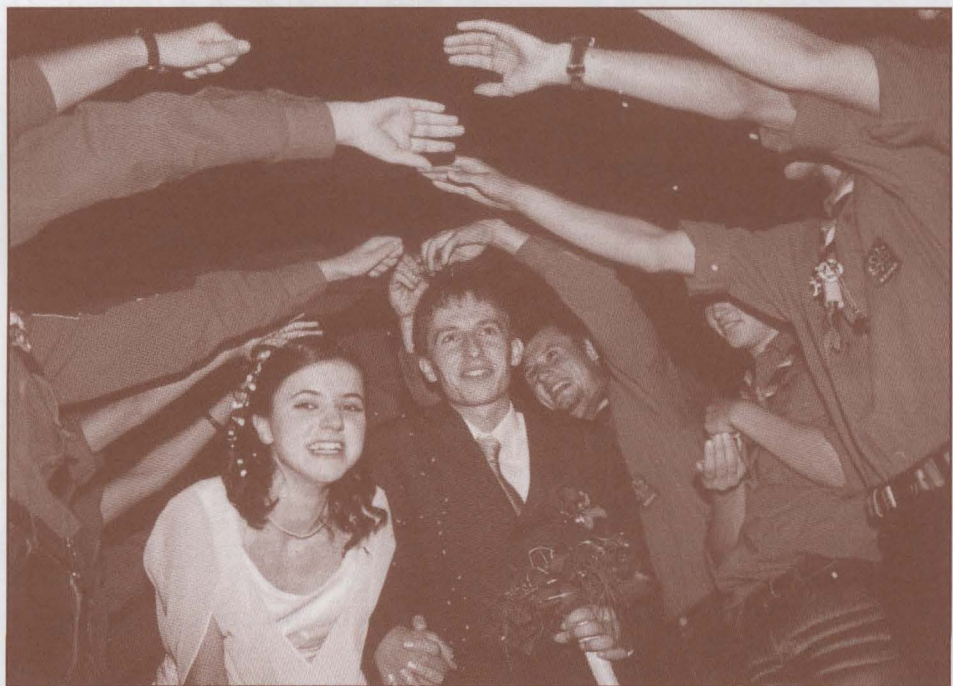
v špalir. Ko sta mož in žena prišla iz cerkve, smo ju posuli z rožicami in zasuli z milnimi mehurčki, nato čestitali. Okrog vratu smo jima položili rutko za dva v barvah stega Grosuplje 1 in planili na pecivo.

In tako sta za devetimi gorami in sedmimi vodami mož in žena Miha in Simona Oblak srečno živela do konca svojih dni.

Jana Podržaj, Pr'zajcnanjivi praš'č, Grosuplje 1

GORJANSKA MEDVEDA NA TRŠKI GORI

Še zadnjo toplo soboto v avgustu, smo skavti iz Novega mesta imeli razlog za veliko veselje. Dva bivša člana Gorjanskih medvedov sta se odločila, da naredita korak, kateri ju bo za vedno povezal. Ta veliki korak sta pojoči medved, bivši voditelj v veji VV in strpna koala, bivša voditeljica NOPP, naredila v cerkvi na Trški gori, od koder je prečudovit razgled na Novo mesto. Kar nekaj porokam, v katerih je sodeloval vsaj en skavt, smo že bili priče, toda tokrat je bilo prvič, da sta bila oba iz naših vrst. Veseli smo zanj,

vsi skupaj pa upamo, da ne bosta vpisala med nas. nikoli pozabila na skavte in da bosta svoje otroke pravočasno

Primož Abram, Hitri orel, Novo mesto 1

Novosti iz pisarne

- V pisarni so se delovne moči okrepile. Sedaj imamo dva zaposlena, tako da ne varčujete z nalogami za njiju.

- V Skavtarnici lahko kupite skavtski priročnik za življenje v naravi Bodi pripravljen (1600 SIT).

- Še vedno lahko za 400 SIT kupite majice Briga me (S), Vihar upanja (S, M, L) in stare skavtske hlače po 1500 SIT.

- Naprodaj je še nekaj šotorov jamboree (125.000 SIT) in iglu (23.000 SIT).

Družabna soba

- Ta soba je namenjena srečevanju skavtov. V prihodnosti jo bomo še bolj uredili, že sedaj pa lahko v njej uporabljate dva računalnika in internet (linija ADSL). V kratkem boste lahko uporabljali scener za diapozitive.

Klic na pomoč

13. v Sloveniji!

Na Dunaju že 15. sprejem. Te zanima česa?

V Sloveniji že od leta 1991. Že več kaj?

Leta 1996 dve organizaciji, 2001 štiri in lansko leto 5 organizacij. Pri čem?

Tudi v letošnjem adventu bomo prinesli Luč miru iz Betlehema v našo domovino. Ta plemeniti dogodek je postal stalnica božičnega časa v Sloveniji in prav je, da to tradicionalno dogajanje in veselje ob oznanjevanju Kristusovega sporočila – Mir ljudem na zemlji – ohranjamo in plemenitimo iz leta v leto.

Akcija je postala ena največjih, če ne že kar največja vsakoletna akcija Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov ter vseh drugih organizacij in posameznikov, ki nam pri tem pomagajo in z nami sodelujejo.

- Ker so prostori in potrebe v pisarni ogromne, kličemo vse, ki naju slišite, na pomoč!
- Pomoč pri popoldanskem dežuranju, čiščenju oken in tal, zlaganju pošte, delu v Skavtarnici, izdelovanju skavtskih izkaznic ...
- Če imaš dve uri ali več časa, se nama pridruži!

Uradne ure

10–13 (torek–petek)

15–18 (ponedeljek in četrtek)

Lep pozdrav iz pisarne ZSKSS
Drago in Milan

Ameriškemu veleposlaništvu v Ljubljani se zahvaljujemo za podporo projekta Dan zemlje 2003.

Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov

Projektno delo!
Izkušnje timskega dela!
Napetost pričakovanja že oktobra in novembra!
Imaš vihrave ideje?
Si kontemplativna duša?
Dunaj vabi!
Zadovoljstvo ob nasmehih ljudi!
NIKAR SE NE BOJ!

Postati član tropa za pripravo Luči miru iz Betlehema!

Če te res zanima in si pripravljen/a sodelovati po svojih najboljših močeh, si lepo vabljen/a v našo zasedbo, ki bi jo želeli povečati, popestriti in tako pridobiti nove ideje. Javi se na e-pošto, telefon, faks, konvencionalno pošto, pošlji goloba ... skratka:

čakamo tebe. Ne boj se, vprašaj, oglasi se!

Kontakt:

Primož Ferjančič
primoz.ferjancic@skavt.net

ZSKSS

ZSKSS – Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov

Uveljavljena mladinska vzgojna organizacija zaposli dinamičnega in ustvarjalnega

strokovnega sodelavca

Pogoji:

- univerzitetna ali visoka strokovna izobrazba;
- dve leti izkušenj v mladinskem neformalnem vzgojnem delu ali/in upravljanju nevladne organizacije (društva) – v izkušnje šteje tudi prostovoljno delo;
- sposobnost samostojnega in timskega dela;
- računalniška pismenost;
- znanje angleškega jezika;
- pripravljenost na učenje in prilagajanje;
- komunikativnost;
- poznavanje osnov projektne delo;
- izkušnje na področju pridobivanja finančnih virov;
- poznavanje dogajanje na lokalni in državni ravni v ZSKSS.

Naloge zaposlenega

1. Podpora razvijanju vzgojnega programa in usposabljanju voditeljev.
2. Podpora odnosom z javnostmi in sodelovanje z drugimi vladnimi in nevladnimi organizacijami.
3. Pridobivanje finančnih virov.
4. V skladu s strategijo ZSKSS išče nove priložnosti in jih uveljavlja.
5. Enostavno grafično oblikovanje gradiv.

Zaposlitev je za polni delovni čas za 1 leto z možnostjo podaljšanja in poskusno dobo 3 mesecev.
Začetek dela: 1. december 2003.
Delovno mesto je v Ljubljani.

REZULTATI NATEČAJA ZA NAJ FOTOGRAFIJO ALI SLIKO

Naj fotografijo si lahko ogledate na prvi strani (levo spodaj). Njen avtor pa je:

**LUKA NOVAK, Pozorni ris,
Ljubljana 2**

Nagrada, ki jo prejme srečni izbravec je **tehnični priročnik BODI PRIPRAVLJEN**, ki ga lahko dvigne na sedežu ZSKSS (Zrinjskega 9, 1000 Ljubljana) v času uradnih ur. V primeru, da nagrajenec ne dvigne nagrade do 30. novembra, nagrada ostane last Skavtiča za naslednjo nagradno igro ali natečaj.

NATEČAJ ZA NAJ BOŽIČNO VOŠČILNICO

Vabimo te, da nam do 20. 11. 2003 pošlješ naj BOŽIČNO VOŠČILNICO, ki jo boš izdelal/a sam/a. Kriterija za ocenjevanje voščilnic, ki se ocenjujeta ločeno pa sta: - zunanja podoba oz. oblika
- božično voščilo oz. tekst

Najboljši voščilnici bomo poslali naši načelnici in načelniku, obenem pa bosta tudi simbolično nagrajeni.

Voščilnico lahko pošlješ na naslov: ZSKSS
(za Skavtič)
Zrinjskega 9
1000 Ljubljana

Uredništvo Skavtiča

IN KAJ SE BO DOGAJALO V NASLEDNJIH MESECIH?

KAJ	KDAJ	KJE
Seminar o novinarstvu in delu z mediji za PP in voditelje	25. in 26. oktober 2003	Ljubljana
Seminar od razvajenosti k odgovornemu odločanju	25. in 26. oktober 2003	Ljubljana
Jakec	18. in 19. oktober 2003	Logatec
Svet ZSKSS	8. in 9. oktober 2003	Štajerska
Državno srečanje voditeljev PP	15. in 16. november 2003	?
Državno srečanje voditeljev IV	15. in 16. november 2003	Nova Gorica
Državno srečanje voditeljev VV	15. in 16. november 2003	Gorenjska
LMB	14. december 2003	Ljubljana

SKAVTIČEVO NAČRTOVANJE

Danes se vse odvija preko nekkih načrtov. Večino stvari, ki jih v življenju počnemo običajno planiramo. Tudi pri Skavtiču, smo se odločili, da se malo usedemo in preverimo, kaj je bilo dobrega ali slabega v preteklih številkah Skavtiča. Načrtovanje in tuhtanje je potekalo v eni hiški na Krvavcu. Na podlagi preteklih analiz, smo naredili podrobni vsebinski, časovni in finančni plan. Ker pa si želimo, da bi lahko stvari še izboljšali smo vključili v to številko tudi kratko anketo. Povabljen/a si, da jo izpolniš in nam jo pošlješ na naslov: ZSKSS, Zrinjska 9, 1000 Ljubljana (za Skavtič) Zelo bomo veseli tvojega odgovora.

Uredništvo Skavtiča

ANKETA

1.) Sem iz stega

2.) Ali vedno dobiš Skavtič?

- a) da
b) skoraj vedno
c) nikoli ga ne dobim

3.) Kdaj ga dobiš?

- a) 10. - 15. v mesecu
b) 16. - 20. v mesecu
c) 20. - 30. v mesecu
d) naslednji mesec

4.) Najbolj so mi všeč rubrike:

- a) _____
b) _____
c) _____

5.) Najmanj so mi všeč rubrike:

- a) _____
b) _____
c) _____

6.) Kako se lotim branja:

- a) nič ne preberem

b) ga prelistam

c) preberem samo nekatere članke

d) preberem ga v celoti

7.) Ime revije:

- a) mi je všeč
b) še kar
c) ime bi spremenil/a v npr.

8.) Ali kdaj napišeš članek?

- a) pogosto
b) včasih
c) nikoli

9.) Kaj najprej prebereš in pogledaš, ko odpreš Skavtiča?

10.) Kaj bi spremenila, dodala ali odvzela v Skavtiču?

BOLJE POČIT OD SMEHA KOT PA OD MAKARONOV!

Drage blondinke in policaji, ki boste to prebrali - vici seveda ne letijo na vas:)

Policaja gresta po cesti in eden najde kapo.

-A ni to tvoja kapa?

-Ne, jaz sem jo izgubil!

Zakaj je Bog blondinkam podaril dva odstotka več možganom kot konjem?
Da ne bi srale med cestnimi paradami.

Kaj reče blondinka, ko pred sabo zagleda bananin olupek?
-Spet bom padla.

Policaji sedijo v dežurni sobi, ko zazvoni telefon. Dežurni dvigne slušalko in posluša, naenkrat pa plane v jok, odloži slušalko in se joče naprej. Drugi ga začudeno gledajo in vprašajo, zakaj joče. Pove jim, da mu je umrla mama, zato mu vsi izrečejo sožalje. Po petih minutah telefon spet zvoni, policaj spet dvigne slušalko, posluša in začne še bolj jokati kot prej. Vprašajo ga, kaj je pa zdaj narobe. Pove jim, da je tudi bratu umrla mama.

Mali Janez je bil zelo slab v matematiki. Njegovi starši so poskusili vse: inštrukcije, posebne spominske kartice, posebne učne centre, skratka vse, na kar bi lahko človek pomislil. Končno, kot popolnoma zadnjo možnost, so Janeza vpisali v domačo katoliško šolo. Že prvi dan se je mali Janez vrnil iz šole z zelo resnim obrazom. Niti mamice ni poljubil v pozdrav, kar naravnost v svojo sobo je odšel in se začel učiti. Knjige in zvezki so bili razstavljeni po vsej sobi in Janez se je pridno učil. Mama je bila vsa navdušena. Ko ga je poklicala h kosilu, je bila zelo presenečena, ko je isto minuto kot je končal kosilo, brez besed odšel v sobo in se ponovno začel učiti. Tako se je dogajalo kar nekaj časa, mama je pa dan za dnem poskušala odkriti, kaj je povzročilo to spremembo. Končno je mali Janez prinesel domov spričevalo. Tiho ga je položil na mizo, šel takoj v svojo sobo in se spet posvetil knjigam. S tresočimi rokami je mama pogledala spričevalo in pošteno šokirana zagledala petico pri matematiki. Zdaj pa ni mogla več zadržati radovednosti. Šla je v njegovo sobo in ga vprašala: "Sinko, kaj je bilo to? A so bile nune?" Mali Janez jo je pogledal in zmajal z glavo. "Ne!" "Pa kaj potem," je nadaljevala, "so bile knjige, disciplina, učitelj, uniforma? KAJ je bilo?" Mali Janez jo je pogledal in rekel: "Veš, prvi dan, ko sem prišel v šolo in sem videl tistega fanta na zidu, pribitega na veliki plus, mi je bilo takoj jasno, da se ne zafrkavajo!"

Policaj najde opico, jo prinese na postajo in vpraša komandirja:
-Na cesti sem našel opico, kaj naj z njo? Komandir mu odvrne:
-Teslo neumno, kaj jo nosiš na postajo? Pelji jo vendar v živalski vrt!
Naslednji dan komandir sreča policaja v mestu in ta še vedno s sabo prenaša opico.
-A ti nisem že včeraj rekel, da jo pelji v živalski vrt?
-Ja, gospod komandir, saj sem jo. Danes sem ji obljubil kino.

Maja Bertoncelj, Eko vidra, Domžale 1

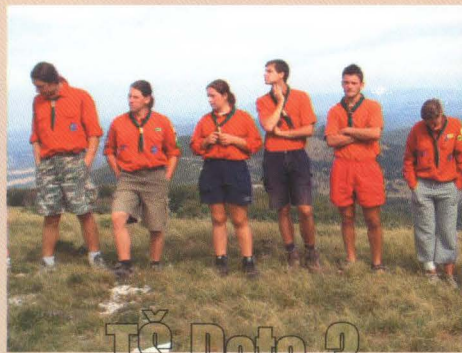

Foto: Vanja Koralj, Litija

TŠ Pota 3

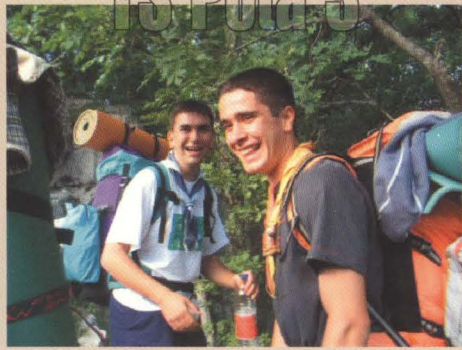
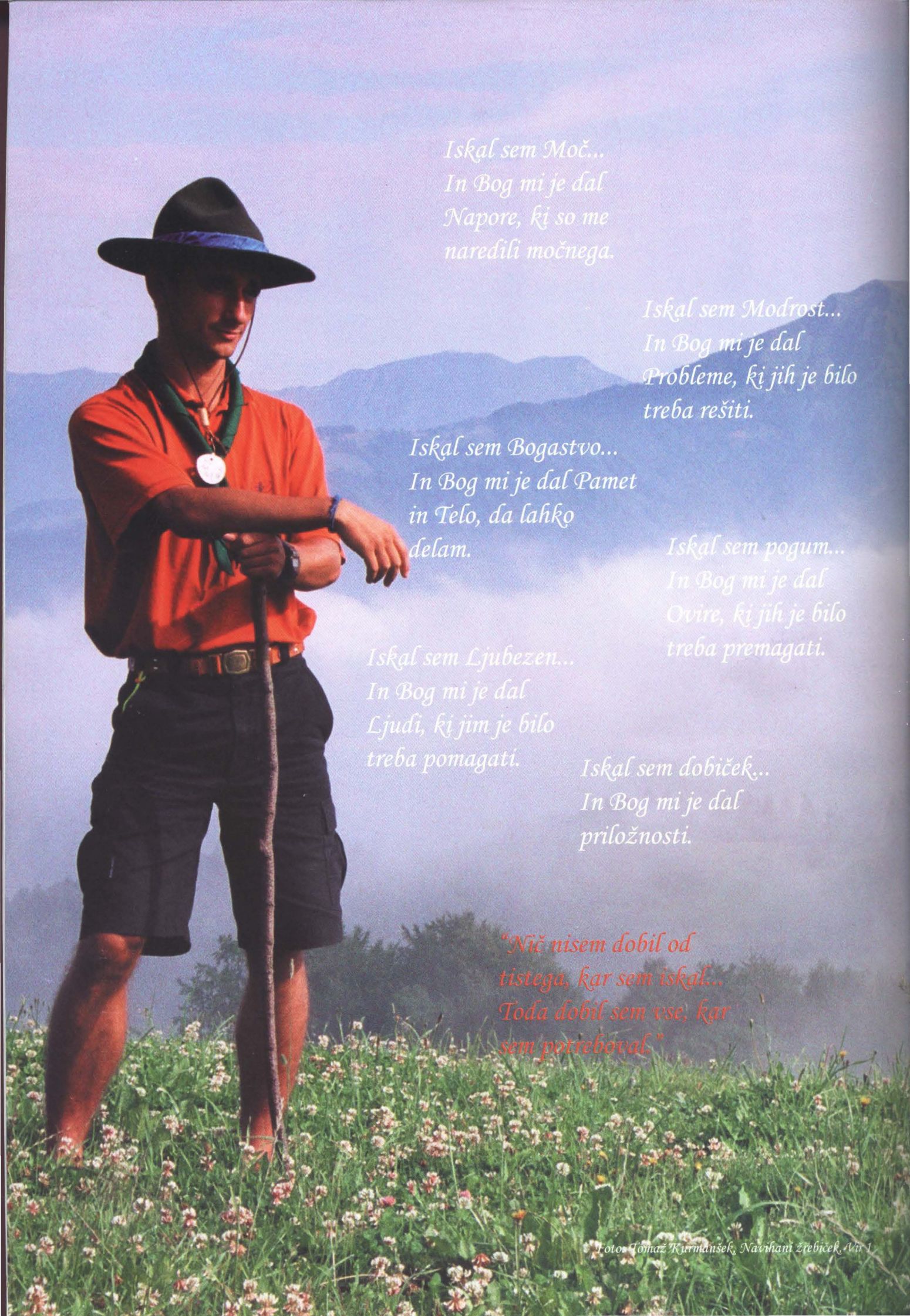

Foto: Damjana Kery, Prebrisana Cehela, Komenda 1

Foto: Simon Mlakoz, Bistri mrtved, Bovec 1

A man wearing a red polo shirt, black shorts, a black hat with a blue band, and a green neckerchief stands in a field of white and pink flowers. He is holding a long wooden walking stick. The background shows a hazy mountain range under a blue sky.

*Iskal sem Moč...
In Bog mi je dal
Napore, ki so me
naredili močnega.*

*Iskal sem Modrost...
In Bog mi je dal
Probleme, ki jih je bilo
treba rešiti.*

*Iskal sem Bogastvo...
In Bog mi je dal Pamet
in Telo, da lahko
delam.*

*Iskal sem pogum...
In Bog mi je dal
Ovire, ki jih je bilo
treba premagati.*

*Iskal sem Ljubezen...
In Bog mi je dal
Ljudi, ki jim je bilo
treba pomagati.*

*Iskal sem dobiček...
In Bog mi je dal
priložnosti.*

*"Nič nisem dobil od
tistega, kar sem iskal...
Toda dobil sem vse, kar
sem potreboval."*